

Godište XIV. • broj 10 • listopad 2019.

2,5 KM / 10 kn / 1,3 EUR

MEĐUGORJE

Glasnik mira

ISSN 1840-1414

GOSPINA CVJEČARICA

NEPRESTANI RAD
NA OSOBNOM POSVEĆENJU

DUHOVNO MAJČINSTVO

MI NISMO SAMO
BIOLOŠKI RODITELJI

„SRCE SRCU ZBORI!“

Natrag korijenima i
izvornom poslanju

(Ne)pravednost
ljubavi

„Po njihovim ćete
ih plodovima
prepoznati!“ (Mt 7,16)

Kraljica Mira u Svetoj
Zemlji

Gospina škola | Događanja | Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima
Teološki podlistak | Iz života Crkve | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divina

Draga djeco! Danas vas pozivam da se molite na moje nakane kako bih vam pomogla. Dječice, molite kronicu i razmišljajte otajstva krunice, jer i vi u svom životu prolazite kroz radosti i žalosti. Na taj način otajstva pretvarate u svoj život, jer život je tajna sve dok je ne stavite u Božje ruke. Tako ćete imati iskustvo vjere kao Petar koji je susreo Isusa i Duh Sveti je ispunio njegovo srce. I vi ste pozvani, dječice, da svjedočite živeći ljubav kojom vas Bog iz dana u dan obavija mojom prisutnošću. Zato, dječice, budite otvoreni i molite srcem u vjeri. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnici Foto Arhiv ICMM

Gospina škola

Natrag korijenima i izvornom poslanju, FRA T. PERVAN

(Ne)pravednost ljubavi, FRA S. MABIĆ

„Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati!“ (Mt 7,16), I. ŠARAC

Molitva i post otvaraju srca Isusu, T. GAŽIOVA

Kraljica Mira u Svetoj Zemlji, S. ČOVIĆ RADOJIĆIĆ

Gospina cvjećarica, FRA Z. BENKOVIĆ

Neprestani rad na osobnom posvećenju, P. TOMIĆ

Događanja

Križ je naš identitet

Naš hodočasnički vlak bio je crkva na kotačima

U Međugorju nam stiže hitan poziv na obraćenje

Uzmite Mariju u svoje srce

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Duhovno majčinstvo, M. MILETIĆ

Mi nismo samo biološki roditelji, K. MILETIĆ

Teološki podlistak

„Srce srcu zbori!“, FRA T. PERVAN

Iz života Crkve

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Kruna/vijenac, krunica, rozarij ili ružarij, M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

Molitva krunice nas povezuje

Zakoračili smo u listopad, mjesec koji je na poseban način posvećen Blaženoj Djevici Mariji, molitvi krunice i općenito pobožnosti Gospi. Vrijeme je to podsjećanja da je Bog čovjeku blizak kao što je bio i Mariji.

Moleći ovu molitvu, kojoj je u središtu Krist, Marijinim očima promatramo i pratimo Isusa i njegovo djelovanje. Moleći kronicu, i razmatrajući pritom pojedina otajstva iz Isusova i Marijina života, boravimo s njima u zajedništvu i bivamo u njihovoj prisutnosti. Postajemo njima sličniji, što je i cilj vjerničkoga života na zemlji – suobličiti se što više Kristu Isusu, da bismo se na kraju našli s njime u slavi!

Sv. Ivan Pavao II. bio je na osobit način povezan s Gospom. Živio je uvijek u pratnji Presvete Djevice, sjajne zore i sigurne vodilje našeg životnoga hoda. Poznatu pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji i molitvi krunice Papa je iskazao na početku 25. godine svog pontifikata pred slikom Gospe od Krunice iz Marijanskog svetišta u Pompejima na Trgu sv. Petra kad je predstavio Apostolsko pismo „Rosarium Virginis Mariae“ („Krunica Djevice Marije“) i tu godinu proglasio Godinom krunice. Posvjedočio je da mu je krunica „najdraža molitva, molitva divna u svojoj jednostavnosti i dubini... molitva koja nas na mističan način dovodi pred Mariju, koja je brižno pratila odrastanje Krista u nazaretskom domu. To je čini sposobnom da i nas istom brigom odgaja i oblikuje, sve dok se Krist ne ‘oblikuje’ u nama. Danas smo pred novim izazovima. Zašto ponovno ne uzeti kronicu u ruke s istom vjerom naših predaka? Upirem oči u vas, braćo i sestre... ponovno uzmite s pouzdanjem kronicu u ruke! Iznova je otkrijte u svjetlu Pisma, u skladu s liturgijom i u ozračju svoje svakodnevice. Neka taj moj poziv ne ostane neuslišan!“

U mnogim će se župskim zajednicama kroz listopad vjernici okupljati na molitvu krunice prije euharistijskog slavlja. Vremenski uvjeti te kraći hladniji dani okupljat će nas u naše domove. I ovdje u Međugorju Gospa nas je bezbroj puta pozivala: „Želim da budete sveti, da vaše obitelji budu svete.“ A tko nas to kao obitelj, Crkvu u malom i kao veliku obitelj Božju može tako okupiti kao naša nebeska Majka?

U vremenu kada razni „centri moći“ promiču surogate duhovnosti koji zamagljuje pogled prema Istini, stvaraju prividni mir bez Boga, nastojeći pritom svim silama rastočiti upravo obitelj koja je kako temelj društva tako i temelj Crkve. Oduprijeti se ovim negativnim utjecajima možemo jedino okretanjem neprolaznim vrjednotama i zajedničkom molitvom jer, kako bl. Majka Terezija reče, jedino obitelj koja moli zajedno ostaje zajedno.

Listopadska pobožnost prigoda je da se u svagdanjem životu i radu podsjećamo da je Bog uistinu prava, istinska stvarnost našega života, kao što je to bio i jest u životu Marijinu. Molitva krunice nas dakle povezuje zajedno s Bogom, ali i jedne s drugima. I neizmjerena je snaga ove molitve. Preko nje su zadobivena nebrojena čudesa i pobjede. U ovim teškim vremenima ne smijemo se bojati. Kao i naši predci okrenimo se krunici zazivajući pomoć naše nebeske Majke.

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje

Glavni urednik

Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate

Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura

Ana Vulelija

Grafičko oblikovanje

SBD, Mostar

Tisak

Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 130 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHF, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u HRK: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Iz svih zemalja EU u €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG (svrha uplate: Glasnik mira), BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044

Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN:BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH

e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

NATRAG KORIJENIMA I IZVORNOM POSLANJU MEĐUGORJE KAO PARADIGMA OBNOVE CRKVE

U listopadu se održava u Rimu biskupska sinoda kojoj je u žarištu duhovno i eko-stanje u području Amazonije, a u Njemačkoj se biskupi te „Centralni komitet njemačkih katolika“ pripremaju za tzv. sinodalni put Crkve. Slušali smo naricanja iz svijeta o nedavnim požarima u području Amazonije, koja je navodno pluća planeta, jer se ondje, u netaknutim prašumama, proizvodi najviše kisika nužna za život planeta Zemlja.

FRA TOMISLAV
PERVAN

VJERA I EKOLOGIJA

Danas je ekologija postala religijski nadomjestak, zamjena za vjeru. Vjera nas uči čemu se u životu trebamo nadati, ekologija nam ugoni strah u kosti. Namjesto opravdane nade, strah od apokalipse. Stalno se moramo pitati, čega se trebamo bojati kod ovih katastrofičnih predviđanja? Suvremeni čovjek opsjednut je nesrećama i nevoljama, ne može bez njih na tv-zaslonima, nakon što je prestao hladni rat. Postali smo globalna zajednica prestrašenih. Na tržištu najbolje se prodaje eko- i bio-te zeleno-čista hrana.

Namjesto krjeposti nade utjeruje se strah od kataklizme s pomoću medija, ovih dana i s eko-aktivisticom, tinejdžericom Gretom, koja obilazi svijet i poziva djecu na ulice, na „Friday-for-Future“, te ih svjesno mami iz školskih klupa. Postala je ikona „zelenih“, svetica suvremene zelene surogat-religije; svi se s njome rukuju, čak i Papa. Ona doslovce maršira kroz sve institucije. Svi je primaju. Mediji trebaju takvu ikonu. Udarana je to vijest. Čak je predlažu za „nobela“. Sva su joj vrata otvorena. Namjesto škole, susreće se s državicima. Samo ne nastava! Pitamo se, marketing ili nazovi-misija?

Vidimo, epoha masovnih medija epoha je pesimizma, retorike straha, gnjeva protiv onih „gore“. Oni koji daju ton tom crnom slikopisu plitki su moralizatori. Na tržištu osjeća-ja znaju dobro unovčiti čovjekov strah od sutra. Apokaliptične slike u svjetlu tih „eko-kasandra“, zlogukih proroka, postaje robom koja se izvršno prodaje.

Dobro je i korisno da se Crkva i biskupi bave problematikom ekologije, da upute političarima slovo glede odgovornosti za planet. Uputno je skrenuti pozornost na prava indijanskih plemena u Amazoniji. Sržno poslanje Crkve nije, međutim, ekologija ni politika, nego spas duša. Isus šalje apostole da krenu u svijet, da učine sve ljude učenicima, da ih uče sve što je on naredio, da krste sve u ime Trojstva. Crkva ima primarno poslanje misije, njezino je poslanje misionarsko, ne bavljenje politikom niti spašavanjem planeta. Kad se ispuni ta misija, čovjek će se ionako promijeniti i odgovorno postupiti.

Tako i u Njemačkoj. Svi se hvataju za glavu zbog masovnog egzodusa iz Crkve, katoličke, još više iz protestant-

ske. Statistike su porazne. Doslovce bijeg od križa i iz Crkve. Manje vjernika, manje poreznog novca u kasi! Kako se tomu suprotstaviti? Zacijelo, ne putem koji su zacrtali njemački biskupi i laici. Ne putem koji za agendu ima celibat, ređenje provjerenih muževa, veću ulogu laika i zastupljenost žena te mogućnost ređenja žena barem za đakonice, dokidanje celibata te reforma seksualnog morala nakon statistika o zlostavljanjima u Crkvi.

Naravno, sva su ta pitanja aktualna, ali nisu od životnog značenja. Put kojim su udarili njemački biskupi vodi u shizmu. Koji je plod toga govori dovoljno letimični pogled na stanje u reformiranim zajednicama gdje je egzodus iz zajednica porazniji nego kod katolika. Najnovije vijesti govore kako krovna protestantska

Danas je ekologija postala religijski nadomjestak, zamjena za vjeru. Vjera nas uči čemu se u životu trebamo nadati, ekologija nam ugoni strah u kosti. Namjesto opravdane nade, strah od apokalipse. Stalno se moramo pitati, čega se trebamo bojati kod ovih katastrofičnih predviđanja? Suvremeni čovjek opsjednut je nesrećama i nevoljama, ne može bez njih na tv-zaslonima, nakon što je prestao hladni rat. Postali smo globalna zajednica prestrašenih.

EKD razmišlja ukinuti obvezu nedjeljnoga bogoštovlja jer ni pet posto ne dolazi na bogoslužje! Bogoslužje postaje suvišno jer nema vjernika.

Pitamo se, zašto zdravu ekleziologiju u spisima Sabora gurati u stranu, kušati temeljiti Crkvu u duhu svijeta te ekološkog funkcionalizma? Kad se Crkva počne „harmonizirati“ sa svijetom, gubi svoj identitet i oštricu. Raspeti je uvijek skandalon, spoticaj svijetu!

Očito, brojni teolozi na Zapadu a i mnogi vodeći ljudi u Crkvi kušaju dokinuti celibat, sakrament reda otvoriti ženama, preispitati crkveni moral te hijerarhijsku strukturu Crkve jer se, navodno, ne uklapaju ili protuslove standardima i životnoj praksi društva te ne odgovaraju nazorima suvremenoga čovjeka.

POVRAT IZVORNOM VJEROVANJU

Mnogi su u Crkvi digli glas za uzbu-
nu i glede sinode u Rimu ali i sino-

dalnoga puta u Njemačkoj. Najglasniji su kardinali R. Sarah i L. Müller. Kard. Sarah je objavio i treću knjigu svojih promišljanja o suvremenoj Crkvi. „Ostani s nama, Gospodine. Pada mrak“. Uporno ističe „mysterium iniquitatis“, tajnu zla i Judine izdaje. Ovo što danas izbija na površinu duboka je duhovna kriza Crkve, kriza vjere. Proživljavamo doba sumraka i Judina otpada.

Oni koji žele potkopati tisućljetnu praksu Crkve smatraju kako su njihovi prijedlozi spram promjena u ovom trenutku prijeko potrebni. Međutim, nije to ni izdaleka ono čime se Crkva treba baviti. Zadaća je povrat izvornom vjerovanju, korijenima, „vjeri koja je jednom zauvijek predana svetima“ (Jd 3). Bog je u Isusu postao čovjekom, dijelom naše

ljudske povijesti. Isusov život, muka, križ, uskrsnuće, pobjeda nad grijehom i smrću, spasenje i otkupljenje čovjeka bitni su za Crkvu i svijet, ne bavljenje strukturama ili eko-proble-
mima.

To bi trebalo biti u žarištu nastojanja, dušobrižništva i misionarskog djelovanja, napose danas, sred neopoganskoga i nevjerničkoga okruženja vjerničkog ostatka. I onaj tko živi daleko od Crkve i vjere – kada kućne „smrtna ura“ – pita se spram smisla života, traži odgovore na temeljna pitanja. Pita se, tko sam ja. Tada je sve nebitno, i „upitni“ moral, ređenje žena, celibat, strukture. Više je upitno kad se padne na postelju, a čovjek se suoči sa smrću i potrebom otkupljenja.

Doživljavamo mi to svednevce u ispovjedaonici u Međugorju, svejedno je li osoba akademski obrazovana ili obični vjernik koji jedva ima četiri pučke. Drevna je biblijska istina kako „svaka pūt dolazi k tebi pod teretom

...EPOHA MASOVNIH
MEDIJA EPOHA
JE PESIMIZMA,
RETORIKE STRAHA,
GNJEVA PROTIV
ONIH „GORE“.
ONI KOJI DAJU
TON TOM CRNOM
SLIKOPISU PLITKI
SU MORALIZATORI.
NA TRŽIŠTU
OSJEĆAJA ZNAJU
DOBRO UNOVČITI
ČOVJEKOV STRAH
OD SUTRA.
APOKALIPTIČNE
SLIKE U SVJETLU TIH
„EKO-KASANDRA“,
ZLOGUKIH
PROROKA, POSTAJE
ROBOM KOJA SE
IZVRŠNO PRODAJE.

Pitamo se, zašto zdravu ekleziologiju u spisima Sabora gurati u stranu, kušati temeljiti Crkvu u duhu svijeta te ekološkog funkcionalizma? Kad se Crkva počne „harmonizirati“ sa svijetom, gubi svoj identitet i oštricu. Raspeti je uvijek skandalon, spoticaj svijetu!

grijeha, naši nas prijestupi taru, ti ih pomiruješ“ (Ps 65). Savjest, napose u stare dane, ne da mira, potreba za spašenjem te rasterećenjem postoji u svakom. Gdje je tada uporište, nada i luka spasa? Na što se oprijeti ili osloniti?

PAPA NJEMAČKOJ CRKVI

Svoje misli i bojazni spram stanja u njemačkoj Crkvi izrekao je papa Franjo u *Pismu hodočasničkomu Božjem narodu u Njemačkoj* od Petrovdana ove godine. Upućeno svima, ne samo biskupima i svećenicima. Pisano na španjolskom, ne talijanskom jeziku. Pretpostavlja se, završno ga je pisao sam Papa, uz pomoć pročelnika Zbora za nauk vjere, kard. Ladarie. Nije iz kuhinje Državnoga tajništva. Povod je pismu rastakanje i urušavanje vjere u Njemačkoj, na duhovnoj, društvenoj i kulturnološkoj razini. Pismo je otvoreni SOS Crkvi njemačkoga govornog područja.

Suočen sa „sinodalnim putem“ kojim želi krenuti njemačka Crkva Papa se pita, kako unutar *agende* nema tematike evangelizacije, duhovne obnove, obnove vjere, misija. Evangelizacija, ističe Papa, nije duhovni imperijalizam, nije osvajanje ili pozicioniranje u svijetu. Evangelizacija treba biti glavni, bitni kriterij; treba ponovno isticati primat evangelizacije te kako suvremenima prenijeti, posredovati radost evanđelja.

Pismo je očinski jasno, ne u oštru tonu, ne visoka, nego bratski, bez zabrana i zapovijedi. Podsjetnik na zajednički poklad vjere. U sadržaju pismo je jasno, bez naglašene oštrine, Papa ophodi bratski i očinski.

Foto: Archiv CMM

SVE U CRKVI TREBA NOSITI PROTEŽNICU ISUSOVE „KENOZE“, PONIŽENJA, „IZVLAŠTENJA“, JER JE POSTAO SLUGA SVIMA. NI SINODALNOST NE SMIJE GUBITI IZ ZRENKA ISUSOVU LOGIKU I PONAŠANJE. GOVORITI I DJELOVATI KAO KRISTOVO TIJELO ZNAČI ASIMILIRATI U SEBE KRISTOVO MIŠLJENJE. IMATI „SENSUS ECCLESIAE“, OSJETILO CRKVE I ZA CRKVU, CIJENITI PREDAJU KOJA NIJE SAGORJELI PEPEO, NEGO KRIJE U SEBI OGANJ BUDUĆNOSTI.

Papa hvali u njemačkoj Crkvi što je za pohvaliti, napose karitativno djelovanje i ekumenska nastojanja. Ali, podsjeća Papa, Petar u Hramu nije imao ni srebra ni zlata da bi dao uzetomu, nego ga u Ime Isusa Krista podiže, ozdravlja. Rješenje nije novac, crkveni porez koji je u Njemačkoj velik te je Crkva prebogata, nego autentični navještaj, prijateljstvo s Isusom. To mora Crkva nuditi svijetu, vjernici se trebaju dati oblikovati evanđeljem, vjera mora prožimati vjernički svagdan. Evangelizirati druge, ali primarno sebe.

Može to zvučati prepožno, treba međutim istaknuti izrazito duhovnu protežnicu pisma. Govori Papa o Duhu Svetome, molitvi, postu, pokori, klanjanju. Bez toga sinodalni put svršava u slijepoj ulici! Papina preporuka molitve i obraćenja nisu „kozmetika“. U pismu govori osam puta o klanjanju, o evangelizaciji četrnaest puta! Molitva i post bitne su protežnice Isusova života, ističe Papa, pokora i obraćenje spadaju na bit Isusova navještaja. Zaboravljamo teške prijeteće riječi koje je Isus izrekao, a

zabilježene su u evanđeljima.

Sve u Crkvi treba nositi protežnicu Isusove „kenoze“, poniženja, „izvlaštenja“, jer je postao sluga svima. Ni sinodalnost ne smije gubiti iz zrenika Isusovu logiku i ponašanje. Govoriti i djelovati kao Kristovo tijelo znači asimilirati u sebe Kristovo mišljenje. Imati „sensus Ecclesiae“, osjetilo Crkve i za Crkvu, cijeliti predaju koja nije sagorjeli pepeo, nego krije u sebi oganj budućnosti.

ČITATI ZNAKOVE VREMENA

Pismo je izraz krajnje ozbiljne brige i zabrinutosti za Crkvu. Nismo svjedoci da je naišlo na veliki odjek ni među vjernicima pogotovo ne u episkopatu. Papa upozorava na opasnost tehnokracije, zatim pelagijanizma protiv koga se Augustin borio, ali i gnosticizma, tzv. „prosvijetljenih“ ili duhovne elite koja se izdvaja iz puka Božjega. Upozorava pred arogancijom pojedinaca iz elite koji preziru vjeru puka te žele provesti „reformu“ koje nagrizaju tijelo Crkve. Zbog lošega odjeka pisma među biskupima Vatikan je odlučio u rujnu poslati

novo pismo kojim želi razjasniti cijeli slijed oko sinodalnoga puta.

Papa poručuje: „Kad god se neka crkvena zajednica kušala sama iščupati iz svojih problema, kad god se pouzdavala u svoje vlastite snage, svoje vlastite metode te vlastitu inteligenciju, svršavala je tako da je samo povećavala i učvršćivala zlo protiv koga se borila ili ga htjela nadići“.

U vremenu rascjepkanosti i polarizacije treba biti u zreniku „Sensus Ecclesiae“, osjetilo za Crkvu i s Crkvom („sentire cum Ecclesia“). Crkva je sastavljena od krajevni Crkava, i odvojena od matice krajevna Crkva slabi, kviri se, isušuje se te umire. Kao riječni rukavci.

Molitva – pokora – klanjanje zauzimaju istaknuto mjesto u pismu. U tome surječju navodi Papa njemu omiljenog teologa te izrazito crkvenu osobu R. Guardinija. Čovjek naime u klanjanju ispunjava svoju vrhunsku zadaću što mu omogućuje baciti pogled u buduću jasnoću koja pomaže kušati plodove novoga stvorenja.

Vrijedi dodatno podsjetiti na R. Guardinija. Naime, u pismu svomu luteranskom prijatelju usporedio je Guardini reformatorski žar Franje Asiškoga sa žarom Martina Luthera. Obojica su egzistencijalno patili zbog stanja i slike Crkve. Guardini vidi razliku među njima u tome što je Franjo Asiški bio kadar poniziti i zaniijekati sebe, staviti sebe u drugi plan, unatoč vlastitim spoznajama te žaru za obnovom Crkve, dok je kod Luthera iz oporo tvrda i neumoljiva žara došlo do raskola sa svim bolnim i brutalnim posljedicama.

Papa podsjeća, što vrijedi za sve, kako je nemoguće čitati znakove vremena, ako je čovjek prožet duhom vremena. Tek kad se oslobodi duha vremena, što se događa u obraćenju srca, kadar je pojedinac iščitavati znakove vremena. Istinski reformatori u Crkvi i svijetu jedino su sveti. Oni su prepoznali znakove, podvukli bilancu, obratili se i postali znakom koji treba slijediti. Njihova primarna značajka bijaše ljubav.

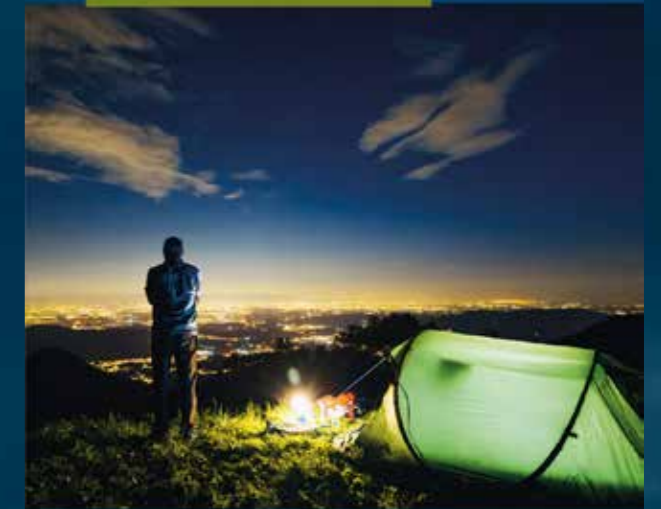
Naš egzistencijalni temelj i naše poslanje ima svoj korijen u činjenici da je Bog ljubio svijet do te mjere te je poslao svoga jedinorođenoga Sina da svi koji u njega vjeruju ne propadnu, nego da imaju život vječni (usp. Iv 3,16).

Kad se iščita Papino Pismo, vidimo da je Međugorje odavno prihvatilo Papine savjete glede evangelizacije, sakramenata, euharistije, pomirenja, pokore, obraćenja, klanjanja. Hodočasnici koji dolaze u Međugorje nose sa sobom međugorsku praksu, kušaju je presaditi u zajednice iz kojih dolaze, kušaju animirati svoje svećenike. A poglavito pak svećenici koji dolaze ovamo nose sa sobom plodove hodočašćenja u svoje župe. Plodovi u vlastitim zajednicama zbilja su obilati.

Svjedoci smo toga i za najnovijega okupljanja na molitvu za mir u bečkoj prvostolnoj crkvi Svetoga Stjepana u rujnu ove godine. Sam kardinal Schönborn, koji je prije deset godina bio u Međugorju, predvodi molitvu, euharistiju i klanjanje. Ta je prvostolnica jednom godišnje ispunjena do posljednjega mjesta – upravo na taj „Dan Međugorja“ i molitve za mir! Dovoljno to govori o prihvaćenosti Međugorja među vjerničkim pukom koji ima pomazanje Duha Svetoga te prepoznaje njegovo djelovanje preko Marijinih ukazanja.

Bez novog života, bez autentična, evanđeljem prožeta duha, bez vjernosti Crkve vlastitom pozivu i poslanju svaka će nova struktura za kratko vrijeme propasti i iščeznuti. Put reforme u svijetu jest put svetosti. To je trajna zadaća svakog istinskog vjernika.

Jacques Philippe

NA ŽIVOT POZVANI

Jacques Philippe

NA ŽIVOT POZVANI

Ljudski je život divna pustolovina. Usprkos bremenu patnje i razočaranja što ih sa sobom nosi, nudi nam razvitak svih naših sposobnosti za ljubav i radost. Zato nemojmo pokušavati programirati svoju sreću, nego učimo prepoznavati i prihvaćati pozive.

Knjigu možete naći u Suvenirmici Informativnog centra MIR Međugorje.

FRA STANKO
MABIĆ

Netko čuje jednu emisiju na *Radio Mir Međugorje* i obrati se, a neki rade godinama na uređenju te iste emisiji na radiju i ništa se ne dogodi. Zašto?

Netko kupi kipić u suvenirnici ili krunicu i ta mu krunica promijeni život, a netko godinama radi u suvenirnici pred tisućama kipova i krunica i ništa se ne dogodi. Zašto?

Čini se da se u Međugorju čuda događaju samo hodočasnici, a ne i ljudima koji svaki dan žive i rade u Međugorju? Zašto?

U Međugorju ispovijedam skoro svake subote po nekoliko sati. To je iskustvo i duhovno bogatstvo koje izgrađuje i mene kao svećenika. Bilo je slučajeva kad sam ulazio u ispovjedaonicu iznutra prazan, neraspoložen, umoran, težak samom sebi. Ali je isto tako činjenica da nikada nisam izišao iz ispovjedaonice prazan, neraspoložen ili neispunjen bez obzira na težinu pojedinih ispovijedi i duljinu vremena. Kroz dugi niz godina moga boravka u ispovjedaonici (24 godine) uočio sam jednu nepravdu. Možda bolje rečeno nepravda i nelogičnost ljubavi.

Dode jedna osoba na ispovijed, a nije se ispovijedala dugi niz godina. Nakon ispovijedi, koja je sigurno potrajala, na licu te osobe, skoro bez iznimke, vidi se tolika radost koja se prelijeva i na mene. Bog u svome praštanju i svojoj ljubavi izlio je na nju ulje radosti. Druga osoba koja se ispovijeda skoro svaki tjedan ili mjesec, na njezinu licu se ne vidi ni blizu onolika radost kao u prvom slučaju. Nerijetko zna izići iz ispovjedaonice jednako potištena kao i prije ulaska. Čvrsto vjerujem da je radost plod i dar Duha Svetoga. Istinska radost je ili duhovna ili je nema. Ovdje se moramo zapitati o „nepravdosti“ Duha Svetoga. Zašto daje puno veću radost osobi koja godinama nije bila s Bogom nego u teškom grijehu, a puno manju radost ili izostanak vidljive radosti osobi koja je s Bogom svaki dan i svaki se tjedan ispovijeda i nema nikakva teška grijeha?

(NE)PRAVEDNOST LJUBAVI

Zamislite, jedna žena dođe iz Irske ili Australije u Međugorje i tu bude nekoliko dana, ozdravi od neizlječive bolesti i dobije više milosti i radosti od Boga preko Marije nego mi koji smo ovdje svaki dan. Zašto? Možemo li tada reći kako je Marija prema nama nepravda jer više ljubavi iskazuje ovoj ženi koja dolazi izdaleka?

Foto: Arhiv ICMM

Možemo li to nazvati nepravdom? Otac imao dva sina. Jedan je bio bolehljiv i slabog apetita, a drugi je bio zdrav, jedar i pucao od zdravlja. Otac jednom prigodom dobije tri naranče. Dvije dadne sinu koji je slabijeg zdravlja i trebaju mu vitamini, a onom zdravom dadne jednu. Ovaj zdravi se odmah pobuni: „Kako to? Zar ti obojica nismo jednako sinovi? Zašto njemu daješ duplo više nego meni? To nije pravedno!“ Svi ćemo se složiti da je to nepravda, ali u isto vrijeme nitko od nas ne će prigovoriti ovom ocu što je učinio tu „nepravdu“. Možemo li razlog, zbog kojeg ne ćemo prigovoriti, nazvati ljubav?

U Evanđelju čitamo kako otac sinu povratniku (koji je potrošio već pola imanja i osramotio obitelj) priređuje gozbu, kolje ugojeno tele, stavlja na sina novu haljinu, prsten na ruku i na taj ga način ponovno čini sinom baštinikom, dok onom koji je s njim čitavo vrijeme nije ni jare zaklao niti ijednom pripremio neku zabavu. I ona polovica imanja koja je preostala opet će se morati dijeliti popola.

Vjerujem da ćemo se svi složiti da je to baš nepravda.

Neki čovjek čitav život griješi, ubija, krade, čini razbojnička djela i u zadnjim minutama života se pokaje i ispovjedi i zajedno rukom pod ruku s onim pravednikom, koji je čitav život bio pravedan, uniđe u Kraljevstvo nebesko.

I ovdje ćemo se morati složiti da je i to nepravda.

Jedni rade naporno čitav dan po žegi sunca, a drugi samo sat vremena pri zalasku sunca, kad je već osvježilo, i na kraju dana svi dobiju istu plaću.

Vjerujem da ćemo se i ovdje složiti da je to baš nepravda.

Pastir ima 100 ovaca i sve su mu poslušne i dobre osim jedne koja bježi prvom prilikom i izgubi se. A on ostavi ove dobre i poslušne i ode tražiti onu jednu neposlušnu i izgublenu. Kad je našao, veća mu je radost ta izgubljena i ponovno pronađena nego onih 99 poslušnih i dobrih koje su mu čitav život bile vjerne. Vjerujem da ćemo se i ovdje složiti da je i to baš nepravda.

U svemu ovome gore navedenom možemo samo reći: to je nepravda. Ili točnije rečeno: nepravda ljubavi. Ako je u ljubavi prisutna nepravda, a Crkva nas uči da je Bog sama ljubav, može li se zaključiti onda da

i Bog čini nepravdu kad tako postupa. Našem razumu taj Božji postupak je nepravda i neshvatljivo isto kao što nam je nepravda i neshvatljivo da njegov Sin umire za one koji ga razapinju. To je ne samo nepravda, nego i posve neshvatljivo i neprihvatljivo našem ljudskom razumu. Međutim, ono što je manje shvatljivo ne znači i da je manje ispravno. Često razum ne poznaje zakone srca. Jedno je sigurno: uvijek smo znali dobro primijetiti neku nepravdu ili nazovimo nepravdu koja je prema nama učinjena, a rijetko onu koju sami činimo. Ali ako ljubimo, tada će ta nepravda izgubiti oštricu ili nam se više ne će uopće činiti nepravdom, nego prilika da bolje upoznamo sebe i one s kojima živimo.

Ako želimo ostvariti pravednost u svojim odnosima, moramo se uzdići do vrijednosti koja je iznad nje. A to je ljubav. Prema nekome mogu biti pravedan, a da ga praktično nimalo ne volim. Ali ako ga volim, ne samo da želim biti pravedan prema njemu, nego sam spreman i umrijeti za njega bez obzira je li to zasluženo. Je li pravedno da majka umre za svoje dijete? Nije pravedno! Ali ona će za svoje dijete umrijeti jer njezin odnos prema djetetu nadilazi pravednost.

Čvrsto vjerujem da je radost plod i dar Duha Svetoga. Istinska radost je ili duhovna ili je nema. Ovdje se moramo zapitati o „nepravdosti“ Duha Svetoga. Zašto daje puno veću radost osobi koja godinama nije bila s Bogom nego u teškom grijehu, a puno manju radost ili izostanak vidljive radosti osobi koja je s Bogom svaki dan i svaki se tjedan ispovijeda i nema nikakva teška grijeha?

Majka ne ljubi svoje dijete zato što je ono pravedno. Ona ga ljubi zato jer je njezino dijete.

Božja ljubav nije ograničena samo na one koji ispunjavaju određene uvjete, kao što i ljubav majke nije ograničena samo na onu djecu koja se drže njezinih pravila.

To posebno iščitavamo u Lukinjoj prisposobi o Milosrdnom ocu. Otac je ugledao svoga sina dok je ovaj još bio daleko. Je li slučajno pogledao pa ga ugledao jer sin je godinama bio odsutan? Nema slučajnosti. Ugledao ga je iz jednostavnog razloga jer je svaki dan izvirivao i pogledom punim čežnje tražio kad će mu se sin vratiti. I što je zanimljivo ni jednom mu riječju nije prigovorio: „Zašto si to učinio?“ Isto kao što ni Isus nije prigovorio Petru: „Zašto si me tri puta zatajio?“ Kad Bog vidi naše raskajano i ponizno srce koje je ispunjeno ljubavlju, tada svaki grijeh nestaje i više mu spomena nema. Usudujemo li se misliti da nas Bog tako ljubi? Hoćemo li se tada pozivati na pravednost?

U ovoj Lukinjoj prisposobi se nekako lakše poistovjećujemo s mlađim sinom. On nam je, iako grješnik,

nekako simpatičniji nego stariji. Naime, obojica isto griješe, učinili su teški grijeh. Razlika je u tome što mlađi griješi otvoreno, a stariji skriveno. To su takozvani *skriveni grijesi srca* koji su opasniji od ovih otvorenih. Opasniji su jer na kraju prisposobe mlađi sin ulazi u kuću očevu, a stariji ne. Ostaje na pragu kuće i tu je odlučio ostarjeti hraneći se samosažaljenjem, mrmljanjem, osuđivanjem, prigovaranjem... A kuća očeva je slika neba, Kraljevstva Božjega. Dakle *skriveni grijesi srca* su opasniji od očitih grijeha jer će nam zapriječiti ulazak u Kraljevstvo Božje.

Mi koji smo stalno u Međugorju ili često dolazimo i nazivamo se praktičnim vjernicima, daleko više imamo stava starijeg nego mlađeg sina: prigovaranje, nutarnje nezadovoljstvo, mrzovoljnost, samo vanjska prisutnost, mrmljanje, vlastiti interes, osjećaj nepravde...

Naši *skriveni grijesi srca* nam priječe da budemo posve u Očevoj kući pa onda možemo reći i Gospinoj kući ovdje u Međugorju. Iako stariji sin nikada nije otišao iz očinske kuće, ali nikada nije ni bio posve u njoj. Prisutnost je bila samo vanjska. To se posebno vidi kad ga otac srcem moli, a ovaj odbija. Nijednu očevu zapovijed nije odbio jer zapovijedi su izvanjske i hladne, ali kad ga otac moli srcem da uđe, odnosno da dopusti srcu osjetiti ljubav i vidjeti istinu, a ne neku svoju pravednost i zaslugu, on odbija ući. Ne daju mu *skriveni grijesi srca*.

Možda su upravo ovi *skriveni grijesi srca* odgovor na sva ona početna pitanja o pravednosti s početka ovoga teksta.

Kako bi samo bilo dobro da je stariji sin mjesto rečenice: „Toliko ti godina služim, a još mi ni jareta nisi zaklao!“, izgovorio rečenicu: „Toliko ti godina služim, a tek sam sada shvatio koliko je velika tvoja ljubav i tvoje milosrđe. I kako je za mene utješno što ta bezuvjetna ljubav nadilazi moje sebično srce koje se poziva na pravednost.“

Jedan stariji profesor mi reče: „Uvijek kad sam pri ocjenjivanju đaka morao birati između milosrđa i pravednosti, nikad se nisam pokajao kad sam izabrao milosrđe.“

Zato kad god biramo između ljubavi i pravednosti, izaberimo uvijek ljubav i nikad se pokajati ne ćemo.

„Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati!“ (Mt 7,16)

POKUŠAJI MIJENJANJA ČOVJeka I SVIJETA KROZ POVIJEST

Povijest ljudskoga roda pamti takve događaje. Teško ih je ne pamtiti. Događaje koji su imali jedinstvenu ambiciju – korjenito mijenjati čovjeka i svijet! Zajedničko im je to što su takve zahvate uvijek izvodili na čovjeku i čovječanstvu bez njihova pristanka. Činili su to naglo i silovito, na buran i bučan način, pompozno i spektakularno.

U pravilu su završavali u nasilju i krvi, s ljudskim žrtvama i bolnim iskustvima, proizvedeći ožiljke i mučna sjećanja. Umjesto izvedbi korjenitih promjena, obično bi iskorjenjivali. Umjesto ispravljanja tijeka povijesti, oni bi ga lomili. Umjesto mijenjanja čovjeka, oni bi ga slamali.

POVIJEST SPASENJA

U povijesti spasenja ne ide tako. Nadnaravni plan da se čovjek i svijet mijenjaju nabolje ostvaruje se na posve drukčiji način. U tišini i jednostavnosti, blago i lagano poput lahora, nenametljivo i bez prisile, s pozivom čovjeku na suradnju – ako želi surađivati!

Božji zahvati u ljudsku povijest uvijek započinju u sličnim, prepoznatljivim uvjetima: u skromnim, neznatnim i nepoznatim, za ljudsko oko, neuglednim sredinama; preko običnih, jednostavnih, malenih.

Djeluju poput izvora vode koji se rađa na neočekivanom mjestu, na kamenitu i suhu tlu, na mjestima koja su naoko bez života i uvjeta za život. Na početku se jedva primjetna vodena kapljica pomalja u suhoj zemlji, između kamenih stjenki, i zatim na, oku jedva vidljiv način, počinje lagano kvasiti i natapati tlo, potom stvarati male, uske usjeke i prodoline, pa se sve više širiti u korita bistre vode koja se kroz uhu ugodan šum pretvaraju u potoke, rječice, pritoke i sve moćnije rijeke, oživljujući prirodu i mijenjajući na nevidljiv način i tlo i vodu, budeći u njima nov, zdrav život.

IVICA ŠARAC

MEĐUGORJE JE POSTALO SREDIŠNJIM MJESTOM MOLITVE I OBRAĆENJA I NE PRESTAJE RASTI, DUHOVNO OSVJEŽAVATI, ALI I ZBUNJIVATI. NE PRESTAJU I NIKADA NISU NI PRESTALE: KRITIKE, PORUGE, ISMIJAVANJA. NEKADA SE ČINI DA POSTOJI OPASNOST DA ĆE KOLIČINA PRLJAVŠTINE KOJA SE SVAKODNEVNO ILI IZMIŠLJA ILI JAVLJA U I OKO MEĐUGORJA UNIŠTITI ZDRAVE DUHOVNE PLODOVE, DA ĆE SE ZAMUTITI BISTRA VODA MILOSTI ... ALI NE! DUHOVNI POKRET OBNOVE I DALJE RASTE I POZIVA NA MIR, MOLITVU, POKORU I OBRAĆENJE: ČOVJeka I SVIJETA!

Tako to Bog čini! Do čovjeka je hoće li piti, hoće li se osvježiti, hoće li biti čist.

PRIKAZ SLIJEDA NEOBIČNIH DOGAĐAJA

Ova slika može poslužiti za prikaz slijeda neobičnih i do danas zagonetnih događaja koji su započeli s kraja drugoga milenija, na jednoj maloj, jedva zamjetnoj zemljopisnoj točki u tada još tvrdom komunističkom pojasu (jugo)istočnog dijela Europe: u regiji Hercegovini, u župi Međugorje, u selu Bijakovici.

Bila je srijeda, predvečer, blagdan sv. Ivana Krstitelja. Što su ili koga su vidjele dječje oči na brdu Crnici ponad Bijakovića 24. lipnja 1981. godine? Ženu nalik Gospi, tvrdila su djeca i prvoga dana u strahu pobjegla kućama. Najprije je bilo neobično viđenje, pa bijeg, a onda je sutrašnji dan potaknuo šestero djece da dođu i pogledaju na isto mjesto.

Tog su dana došli i, kažu, vidjeli: Vicka, Ivanka, Ivan, Mirjana, Marija i Jakov. Na brdu su ugledali prizor nalik jučerašnjem. Sada su se, nošeni nekom unutarnjom snagom, usudili prići bliže. Djeca će kasnije tvrditi da ih je toplim, blagim osmijehom majčinski pozivala k sebi – Gospa! Gledali su, kažu, najljepše biće koje su ikad vidjeli. Ženu koja zrači nadrealnom ljepotom, ljubavlju i majčinskom toplinom.

Prišli su i počeli razgovarati, a djeca su počela postavljati pitanja. Gospa je, tvrde, nasmiješena odgovarala i odagnala sve njihove sumnje i strahove. To je, prema njihovim svjedočanstvima, bio prvi razgovor djece s nebeskom Majkom.

I od tada, tvrde oni, traje i dalje. I danas. Susreti su, svjedoče vidioci, ispunjeni molitvom i Majčinim porukama i pozivima čovjeku i svijetu da se mijenja. Pozivi su to na mir, molitvu, pokoru i obraćenje: čovjeka i svijeta!

UPITI I UPITNICI

Iako do sada nisu sve okolnosti u

potpunosti razjašnjene, neporeciva je činjenica da su promjene koje su započele s neobičnim susretom 25. lipnja zahvatile s vremenom ljude iz svih krajeva svijeta. Rečeno modernim rječnikom: događaj je postao planetaran. Ali kako? Zar bez spektakla i medijske potpore? Bez propagandne buke?

Zar nije bilo znatizeljnika koji su nahrupili već prvih dana da vide senzaciju? Zar se glasine o tome nisu pronijele gotovo internetskom brzinom u vremenu kada još i nije bilo takva medija? Zar tisuće nisu uskoro počele pristizati očekujući čuda? Zar nije bilo poruga i parodiranja, u tisku i na televiziji? Zar nije bilo pokušaja zabrane sa strane komunističkog režima, organiziranja straža oko brda, odvođenja, privođenja i zastrašivanja djece, privođenja hodočasnika? Zar nije bilo zabrana hodočašćenja, kritike i ismijavanja i iz crkvenih krugova?

Zar senzacionalizam, represija, parodiranje, ismijavanje, pohlepa i smrad novca – zar sve to nije, onako po ljudsku, moralo odavno već ugušiti ono što je trebalo nalikovati na ljudski projekt, na izmišljotinu? Pa što je onda učinilo međugorske događaje planetarno poznatim? Zašto u trajanju raste?

NADNARAVNI ZAHVAT

Razlozi su u onomu što se zbivalo mimo, ispod, iznad ili izvan svega nabrojanoga, u onomu što se odvijalo u tišini, u molitvi, u ozračju susreta čovjeka i Boga, susreta čovjeka sa samim sobom i susreta s drugim.

Prvi susret Majke i djece bio je početak Majčina poziva na promjene. Njezini pozivi upućuju na Sina, na Raspetoga, na Otkupitelja i traže izmirenje čovjeka s Bogom, na mir među ljudima, na mirenje čovjeka sa samim sobom. Bog je preko Gospe, a Gospa preko vidjelaca, uputio čovjeku poziv na pomirenje i preobrazbu. Pokazalo se da je to poziv upućen čitavom čovječanstvu koje je pred

početak trećega milenija već bilo kidalo i posljednje niti veze s Bogom.

Suho, ispucalo hercegovačko tlo kao da je simboliziralo stanje duha čovjeka našega vremena.

IZVOR MILOSTI

A onda se pojavio izvor nebeske milosti. I počelo je teći, najprije polako niz brdo, prema župnoj crkvi gdje počinju svakodnevna okupljanja u molitvi i na euharistiji. Sve manje je znatiženika, a sve više vjernika. Stvara se i raste zajednica koju okuplja poziv na molitvu, post i obraćenje.

Poziv na molitvu? Na neki novi način molitve? Ne! Samo poziv na obnovu molitve, na zaboravljenju, izvornu, jednostavnu molitvu – molitvu srcem i usnama, na molitvu pred raspetim Kristom, na molitvu u obiteljima!

Poziv na post? Ili neki novi način trpljenja i odnosa prema vlastitom tijelu? Ne! Samo poziv na obnovu posta, na zaboravljenju jednostavnu praksu odricanja od vlastitog egoizma i od prevladavajućeg poriva k hedonizmu, kako bi čovjek iznova počeo spoznavati da postoje i duhovne vrijednosti (jer „ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz Božjih usta“) i kako bi oslobodio prostor za susret s Bogom.

Poziv na obraćenje? Na neki novi oblik religijske prakse? Ne! Samo poziv na ispit savjesti, na ispovijed, pokajanje i pokoru u vremenima kada je grijeh postajao arhaična imenica, a relativizam već bio započeo brisati razliku između dobra i zla.

Molitva, post i pokora su jednostavni sadržaji duhovne obnove koja je Međugorje učinila planetarno poznatim hodočasničkom mjestom.

RIJEKE MILOSTI

S izvora milosti koji se pojavio na brdu Crnici šire se i razlijevaju rukavci, najprije po župi i okolnim krajevima, mijenjajući postom i molitvom pojedince, obitelji i župne zajednice. Ljudi dolaze oslobađati se od različitih poroka. Podižu se ustanove za njihovo duhovno ozdravljenje.

Uskoro se rukavci šire u potoke i rijeke milosti, koje sve snažnije prodiru i unose svježinu duhovne obnove u sve udaljenije krajeve, mijenjajući njihov duhovni krajobraz. Niču i rastu molitvene skupine i pokreti, rađaju se duhovna zvanja na plodovima međugorske duhovne

obnove. Ljudi prate tok rijeka i hrle k izvorištu, osjećajući da je posrijedi unutarnja obnova Crkve. Osjećaju da je na djelu nova evangelizacija. Dolaze i mijenjaju se. Iz različitih kultura i na različitim jezicima tvore redove pred ispovjedaonicama i izmiruju se s Bogom i međusobno.

Mnogi svjedoče o svom tjelesnom i duhovnom iscjepljenju.

Ali prije svega: molitva.

Svakodnevno: dvije krunice i molitva Duhu Svetomu kao priprava za euharistiju, potom euharistija kao središte, zatim molitva za zdravlje duše i tijela, potom treća krunica tjedno: klanjanje Isusu u Prestvetom oltarskom sakramentu, molitva pred križem, molitva krunice na Brdu ukazanja, križni put na brdu Križevcu.

Godišnje: seminari posta i molitve: seminari za svećenike, za bračne drugove, za liječnike, za hodočasnike; duhovne obnove za molitvene skupine, za osobe s invaliditetom, za „ranjene“ žene, za osobe s poteškoćama i ovisnosti o alkoholu; duhovno-molitvena okupljanja za

Prvi susret Majke i djece bio je početak Majčina poziva na promjene. Njezini pozivi upućuju na Sina, na Raspetoga, na Otkupitelja i traže izmirenje čovjeka s Bogom, na mir među ljudima, na mirenje čovjeka sa samim sobom. Bog je preko Gospe, a Gospa preko vidjelaca, uputio čovjeku poziv na pomirenje i preobrazbu. Pokazalo se da je to poziv upućen čitavom čovječanstvu koje je pred početak trećega milenija već bilo kidalo i posljednje niti veze s Bogom.

Novu godinu i Festival mladih. Organiziraju se humanitarne akcije zbrinjavanja ugroženih, ranjenih, marginaliziranih, siromašnih, ovisnih. Svakodnevno se pripremaju tisuće i tisuće dnevnih obroka za gladnu djecu po svijetu putem Marijinih brokera“. Izvor milosti i dalje ne presušuje, rukavci se umnažaju, a rijeke bujaju....

U IŠČEKIVANJU PRAVORIJEKA

Međugorje je postalo središnjim mjestom molitve i obraćenja i ne prestaje rasti, duhovno osvježavati, ali i zbunjivati. Ne prestaju i nikada nisu ni prestale: kritike, poruge, ismijavanja. Nekada se čini da postoji opasnost da će količina prljavštine koja se svakodnevno ili izmišlja ili javlja u i oko Međugorja uništiti zdrave duhovne plodove, da će se zamutiti bistra voda milosti ... ali ne! Duhovni pokret obnove i dalje raste i poziva na mir, molitvu, pokoru i obraćenje: čovjeka i svijeta!

Božji zahvati u ljudsku povijest uvijek započinju u sličnim, prepoznatljivim uvjetima: u skromnim, neznatnim i nepoznatim, za ljudsko oko, neuglednim sredinama; preko običnih, jednostavnih, malenih.

Ako se sve to uzme u obzir, ne treba čuditi što je i Crkva u izricanju službenoga pravorijeka (bila i ostala) oprezna i strpljiva. Međugorska zbivanja pobuđivala su i pobuđuju zanimanje Svete Stolice kroz tri pontifikata: u vrijeme svetoga pape Ivana Pavla II., pape Benedikta XVI. i trenutačno pape Franje.

Promatranje međugorskog fenomena išlo je korak po korak, polagano i strpljivo: najprije osnutkom jedne uže pa proširene dijecezanske komisije, potom je formirana komisija na razini tadašnje Biskupske konferencije, da bi s vremenom Sveta Stolica oformila Međunarodnu istražnu komisiju za Međugorje, čiji se službeni pravorijek još iščekuje.

U međuvremenu je Sveta Stolica odobrila hodočašća u Međugorje. Papa Franjo je imenovao svog posebnog izaslanika za Međugorje u osobi nadbiskupa Henryka Hosera. U istoj je osobi određen i apostolski vizitator za župu Međugorje koji nadzire duhovni, liturgijski i pastoralni život župe i svetišta, život svećenika i vjernika, brigu oko hodočasnika. A oni i dalje dolaze, i to još u većem broju nakon službenoga dopuštenja organiziranja hodočašća. Dolaze sami ili sa svojim svećenicima, redovnicima, biskupima, nadbiskupima, kardinalima... Ljudi dolaze, jer u današnjem vremenu traže, žude, trebaju Boga! Dolaze na onaj izvor milosti koji ne uspijevaju zamutiti nikakve opasnosti ljudskih zloporaba bilo koje vrste.

Opasnosti!? „Za Međugorje postoji samo jedna opasnost: da ga se ne prepozna!“ (Hans Urs von Balthasar).

MOLITVA I POST OTVARAJU SRCA ISUSU

TEREZA GAŽIOVA

Molitva i post otvaraju srca Isusu da bi Njegove riječi ljubavi progovorile u milosnoj tišini. „Draga djeco, danas vas pozivam da postom i molitvom probijete put kojim će moj Sin ući u vaša srca. Prihvatite me kao majku i glasnika Božje ljubavi i želje za vašim spasenjem. Oslobodite se svega onoga iz prošlosti što vas opterećuje i daje osjećaj krivnje, svega onoga što vas je dovelo u zabludu – tamu. Prihvatite svjetlost. Rodite se ponovno u pravdnosti moga Sina. Hvala vam!“ – rekla nam je Gospa u poruci 2. lipnja 2010. godine.

Istinitost ovih riječi moglo je iskusiti i 47 sudionika seminara posta, molitve i tišine iz Slovačke koji su se okupili u Kući mira od 22. do 27. rujna 2019. Seminar je vodio fra Marinko Šakota.

„Pronalaženje puta do iskustva Božje ljubavi s Marijom“ – i tako bi se moglo nazvati putovanje tim seminarom posta, molitve i šutnje.

Noćna klanjanja u kapelici su bila poput noćnog dolaska Nikodema

Isusu. Željeli smo čuti Njegove odgovore na naša pitanja. I to se dogodilo. Posebno je bilo boraviti s Isusom, moći mu govoriti, šutjeti, plakati, zahvaljivati. Mnogi su posvjedočili kako su dolazili u kapelicu i na koljenima – u poniznosti i iskrenom razgovoru s Isusom ostali zadivljeni Njegovom mudrošću. Bili su to odgovori slični kao

Nikodemu – da se jednostavno treba roditi odozgo i promijeniti mišljenje.

Predavanja fra Marinka su nam razjasnila kako srcem i konkretno živjeti Isusovu pouku. Jako nas je obradovao i nadbiskup Henryk Hoser ohrabrujući nas svojom katehezom i prijateljskim prijemom.

Govorio nam je o Bogu koji je Pravednost, Ljubav, Milosrđe. Naglasio je i poruku mira te izmedu ostalog rekao: „Nalazimo se u Međugorju u Kući mira. Kojim naslovom ovdje štujemo Majku Božju? Kraljica Mira! To je jedan Njen zaziv koji se nalazi u Lauretanskim litanijama i poznat je u cijelom svijetu. Mir je nešto izuzetno važno. A što je suprotno miru? Nepravdnost. Mir je plod pravde. Ljudi se osjećaju nesretno kada se prema njima postupa nepravdno, jer je suprotnost pravdi nepravda. U Međugorju se ljudi masovno ispovijedaju kako bi ponovno zadobili mir nakon

što čuju da su im grijesi oprostili. Samo Bog može dati ljudima mir koji su izgubili jer nas On uvijek ljubi. Bog je Otac koji ljubi. I to je cijela istina? Ne. Čitava istina je da je Bog Ljubav! Bog nas voli jer je Ljubav. A što znači voljeti? Neki kažu da to znači biti voljen, ali to je samo dio ljubavi. Jer ljubav nije samo osjećaj, ona se izražava i našim svjesnim djelovanjem. Ljubav uključuje i čovjekovu volju kojom želimo

nešto učiniti. Kako shvatiti zapovijed Isusa Krista da moramo voljeti svoje neprijatelje koji nas mrze? Kako voljeti svoje neprijatelje? Oni su neprijateljski, neugodni, vrijeđaju nas. Voljeti svoje neprijatelje znači željeti im dobro i činiti sve kako bi i njima bilo dobro. Dakle, ljubav jest željeti i činiti dobro svim ljudima.

Mi također kažemo da je Bog milosrdan, tj. da je On Milosrđe. A jesmo li mi milosrdni?

Naše se milosrđe izražava u činjenici da volimo druge ljude ne samo zbog njihovih dobrih strana, već i kad kod njih uočimo nešto loše. Ogromne nedostatke imaju invalidi, bolesni, siromašni, nezaposleni, usamljeni. Milosrđe se sastoji u popunjavanju tih nedostataka.

Bog je Pravda, Bog je Ljubav, Bog je Milosrđe, ali je i Mudrost, jer je Bog lijep.

Kada su Gospi rekli da je nezamislivo lijepa, ona je to objasnila riječima: „Lijepa sam jer ljubim.“ Svaka žena koja ljubi je lijepa, bez obzira na dob ili tjelesnu ljepotu, lijepa je poput Majke Božje. Predmet ljubavi je ljepota, moramo biti zaljubljeni u Boga jer je Bog lijep.

Želim vam da vas ovaj boravak ovdje uz dobar kruh i vodu dovede u ovo Trojstvo Pravde, Ljubavi i Milosrđa.“

Svjedočanstva sudionika

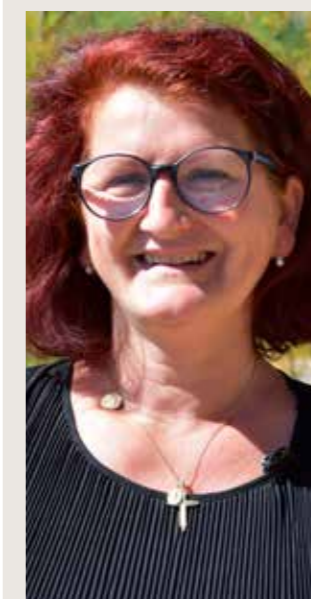

PAVOL, ZVOLEN

Već prvog dana sam se zapitao zašto sam tek sada došao ovdje. U noćnom klanjanju sam osjećao Božju prisutnost i ljubav kao nikada do sad u životu.

Osjetio sam žal što već ranije nisam znao za postojanje ovog seminara jer da jesam, mogao sam sasvim drukčije proživjeti život. No, fra Marinko mi je pomogao – rekao je da je samo važno početi ići pravim putem od danas i više se ne vraćati u prošlost.

Na seminaru sam tijekom klanjanja pronašao odgovore na mnoga pitanja s kojima sam se jako dugo mučio. Moj se odnos s Isusom i Djevicom Marijom produbio. Shvatio sam koliko je u životu važno šutjeti, zaustaviti se i razmišljati o svemu s Isusom.

DANKA, TREŃČIN

Iskusila sam Božju ljubav. Gospodin mi je progovorio posebno za vrijeme klanjanja i kroz predavanja fra Marinka. Najvažnija stvar koju sam shvatila na ovom seminaru je da se moram osloboditi sebičnosti, da sam sama sebi najveći neprijatelj. Post, molitva i tišina pomogli su mi da to otkrijem. Progledala sam i počela u istini primjećivati i druge ljude, kako iz njih progovara ljubav. Počela sam ih više shvaćati, u mom srcu se rodila spremnost da im pomognem.

Na ovom seminaru sam duboko doživjela i poziv pomagati Gospi. Shvatila sam da kad prikazujem post i molitvu na Njezine nakane, da je činim sretnom. Pogotovo je u meni ojačala želja prikazivati žrtve za Njezine planove mira. Svim srcem sam obnovila svoju posvetu Gospi i zamolila je da me uvijek vodi u ljubavi kroz činjenje dobrih djela.

GRETA, KOŠICE

Seminar posta, molitve i šutnje mi je dao više osjetljivosti za prepoznavanje kada počinje grijeh. Postala sam opreznija, počela drugačije registrirati stvari oko sebe. Naučila sam razlikovati dragocjeno od bezvrijednoga, važno od nevažnoga, ono što dolazi od Boga od onoga što dolazi od Zloga.

Od mnogih sam već i prije čula da je Međugorje mjesto novih početaka. Moj novi početak se rodio u ispovijedi kada sam shvatila da je prije svega potrebno obraćenje, postati malen i vjeran.

Doživjela sam post u drugom svjetlu. U prošlosti mi je bilo jako teško postiti i jedan dan, a ovdje sam uspjela čak četiri dana.

Na početku seminara zapisala sam pitanja na koja sam tražila odgovore i zahvaljujem Bogu što sam sve odgovore dobila na noćnom klanjanju Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu.

Razgovor s fra Amjadom Sabarom,
župnikom bazilike Navještenja u Nazaretu

KRALJICA MIRA U SVETOJ ZEMLJI

Foto: www.alamy.com

SABRINA ČOVIĆ
RADOJIČIĆ

Važnost veze između Svete Zemlje i Međugorja počinje nadilaziti uobičajenu hodočasničku rutu pretvarajući se u nešto puno dragocjenije i važnije, a na što nas upravo upućuje naša Kraljica Mira koja nam, ljudskim mjerilima promatrano, pristiže upravo iz Svete Zemlje, potičući nas da izgradimo duhovni most između njezina rodnog mjesta i trenutnog omiljenog boravišta. Kako se dogodilo da se na obzoru sve jasnije počinje ocrtavati Gospin prst koji ukazuje na uzajamnu potrebu snažnog odnosa Međugorja i Svete Zemlje kao još jedan bogati plod međugorske duhovnosti? Odgovor na to pitanje pokušat ćemo rekonstruirati s tamošnjim sugovornicima koji su, za razliku od nas, taj plod već spoznali, predočujući nam ga kao duhovno žarište na čijem bismo se rasplamsavanju trebali angažirati.

U kolovozu 2013. udruga „Maranatha Conversion“, u pravnom sustavu naše države registrirana kao „Maranatha Međugorje“, organizirala je hodočašće u Svetu Zemlju, s 550 hodočasnika pristiglih iz cijeloga svijeta, uz nazočnost mons. Andréa Léonarda, biskupa emeritusa Malines-Bruxellesa iz Belgije, fra Petra Ljubičića i Vicke Ivanković-Mijatović. Nitko nije očekivao da će im se u Svetoj Zemlji pridružiti na tisuće lokalnih vjernika koji su okupljanja koja su uslijedila na različitim mjestima doživjeli kao istinski blagoslov.

Hodočašća u Svetu Zemlju nisu rijetka, ali obično se ostvaruju u izoliranim skupinama. Ovo je bio prvi put da netko potakne organizirane i osmišljene susrete na različitim dionicama Isusova puta koje je lokalno stanovništvo doživjelo kao izravnu podršku. Jer, često nismo svjesni da ti ljudi čiji su preci primili kršćanstvo još u Isusovo doba i koji su stoga naša starija braća po vjeri, ranjiva populacija koja vapi za pažnjom, drukčijom od one hodočasničke u kojoj im se dodjeljuje tek uloga domaćina. Ugroženost istočnih kršćana, breme tlačitelja koje trpe od

početka brojanja vremena, odnosno Isusova rođenja, te osipanje njihove prisutnosti u službenim statistikama, između ostaloga i u Svetoj Zemlji, uglavnom se u javnosti ignorira i tek se sporadično spominju nazivi tamošnjih crkava koje su za nas često previše egzotične da bismo ih bili u stanju ozbiljno sagledati. Ista se površna pogrješka čini poistovjećujući arapski jezik s muslimanima.

Zaboravlja se da su, zastrti dominacijom islamske većine, tamošnji kršćani zapravo starosjedioci, jer je do VII. stoljeća Bliski istok bio gotovo isključivo kršćanski. U Bibliji čitamo kako je ondašnje stanovništvo prvo primilo kršćanstvo, a prvi Crkveni Oci školovali se u njihovim teološkim školama.

Sveta zemlja je područje svijeta u kojem se rodio i živio Isus Krist. Geografski gledano, danas Sveta Zemlja pokriva uglavnom državu Izrael i Zapadnu obalu, uz Golansku visoravan, pojas Gaze, južni Libanon, dio Jordana i Egipat. Jeruzalem je najvažniji grad jer je Isus tamo umro i uskrsnuo. Prečesto se percipira kao muzej koji se posjećuje bez istinske osviještenosti o tome da se tamo nalaze živi kršćani kojima bi trebalo iskazati poštovanje i pružiti podršku, između ostaloga, i životvornošću nove evangelizacije, kao protuteže onoj koju su oni u davna vremena pokrenuli, kroz okupljanja kakva je udruga „Maranatha“ organizirala prije nekoliko godina.

Nakon što sam ovoga ljeta opet posjetila Svetu Zemlju, bilo je zapanjujuće spoznati koliko je traga u svijesti tamošnjih kršćana ostavilo sjećanje na organizirano ciljano okupljanje, a koje im je u njihovoj izoliranosti od zapadnog kršćanstva značilo više nego što je bilo zamislivo. Nakon hodočašća koje je udružilo na tisuće kršćana na istim mjestima, počele su se osnivati molitvene skupine i poticati hodočašća u Međugorje. Također je začudno bilo na licu mjesta saznati koliko ovi ljudi poznaju i cijene Međugorje, doživljavajući ga kao izvjesnu evangelizacijsku infuziju koju žurno trebaju. Jer, u ovom krajnjem nagonu za preživljavanjem, oni se okreću od strogog tradicionalizma u koji su se, kako bi uopće opstali, bili prisiljeni zatvarati, prema novoj evangelizaciji i dinamičnosti koja pak poprima crte njihove posebnosti.

Donosim razgovor s fra Amjadom Sabarom, župnikom bazilike Navještenja u Nazaretu, koji između ostaloga,

svjedoči o porastu zanimanja za Međugorje nakon što je 2013. organiziran susret u Svetoj Zemlji koji su ondašnje kršćane potaknuli na svojevrsno buđenje iz duhovne klonulosti, ili kako fra Amjad ističe, Gospina prisutnost u Međugorju pomogla im je da ponovno pronađu svoj identitet u Svetoj Zemlji.

Nalazimo se u bazilici Navještenja u Nazaretu, u jednom za nas od najsvetijih mjesta na svijetu u kojem ste Vi župnik 12 godina. Recite nam, kako je biti odgovoran za jedno ovakvo sveto mjesto?

Kao prvo, bio sam presretan jer sam, prije nego što sam ovdje imenovan župnikom, boravio u Betlehemu. Doći iz Betlehema u Nazaret za mene je bilo posebno iskustvo jer sam pratio stope Svete obitelji. Na ovom se mjestu Isus Krist školovao i bilo je to najmirnije vrijeme njegova života, od 12. do 30. godine. Dok je boravio ovdje, jedino što mu je rečeno bilo je da sluša glas Božji i glas svojih roditelja. To je i moja misija, podijeliti to iskustvo i Božju riječ s drugim ljudima. Ovo mjesto prenosi iskustvo o načinu na koji bi trebalo osluhnuti glas Božji i osjetiti Božju blizinu. To sam nazaretsko poslanje pronašao za sebe jer sam ovo mjesto sve više otkrivao i razumijevao riječi da će Marija ispuniti volju Božju. U tome je blagoslov ovog mjesta.

Kad sam došao ovdje, to sam već znao i trudio sam se to u početku živjeti prije svega u osobnom životu i naučiti kako to prenijeti svakoj osobi koju sam susretao. Upoznao sam

mного ljudi i njihovih obitelji u župi i školi. Trudio sam se živjeti vrijednosti kako se s poštovanjem ophoditi prema svakoj osobi, jer smo ovdje vidjeli da je Bog poštiavao čovjeka i želio biti pored svih ljudi. To je bilo moje poslanje u koje sam kročio ponajprije uz Božju i Gospinu pomoć.

Živite u složenoj zemlji u kojoj postoje kršćani različitih denominacija, židovi, muslimani i drugi. Svi su ti ljudi vrlo predani. Funkcionirajte na vrlo snažan način i odgovorni ste za svoje župljane, ali i za vrlo brojne hodočasnike koji dolaze. Je li bilo teško pronaći ravnotežu između svih tih stvarnosti?

Ovdje smo vidjeli da je Bog odabrao Gospu, ali nije ju odabrao jer je bila kršćanka. Bila je to osoba koja je ispunila Njegovu volju, a zbog tog iskustva moramo se međusobno poštivati. Svaki židov, musliman, kršćanin, pravoslavac ili katolik treba reći: „On je Sin Božji.“ Morate čovjeka poštivati zbog onoga što Bog radi za njega, a ne zbog onoga što očekujemo od njega. To je ključno. Na taj način možete uspostaviti ravnotežu. Ne smijete djelovati očekujući da će onaj drugi biti poput vas, nego kako biste ga poštivali onakvog kakav jeste. To je ujedno bilo

Kao mala djevojčica netremice sam pijala riječi bakine priče o prekrasnoj čistoj ženi kojoj se obratio anđeo. Kao sva djeca zaljubljena u svoje omiljene priče, tražila je od bake da joj je stalno priča, proživljavajući svaki trenutak tog susreta sudbonosnog za kršćane. Kad je odrasla, ostvario joj se san i posjetila je najdraže mjesto iz svoje dječje mašte, točnije baziliku Navještenja, najveću kršćansku crkvu na Bliskom istoku. Najstariji dio ovog kompleksa predstavlja upravo Gospina rodna kuća iz bakine priče, povijesna stjenovita spilja u kojoj je pristala biti Božjom majkom. U sklopu bazilike nalazi se i muzej gdje se na kamenu još uvijek čuva uklesani grčki zapis pozdrava Gospi „Zdravo Marijo“. Jedna je od 29 svetišta Franjevačke kustodije u Svetoj zemlji, najstarije provincije franjevačkog reda koju je početkom 13. stoljeća osnovao sveti Franjo.

i Gospino poslanje. Kad je čula Božji glas, ispunila je Njegovu volju. Prvo što je Bog učinio bilo je dobivanje Njegovog odgovora kako bi joj pomogao i spasio je.

Slušajući Božji glas i razumijevajući kakva je Njegova volja, moramo osobu prihvatiti ne gledajući odakle dolazi, već da joj služimo i udovoljimo u sakramentima. To je također bio dio mog ovdašnjeg poslanja jer sam puno surađivao s muslimanima, pravoslavicima i sa svima ostalima, ne očekujući da će oni biti poput mene, nego ih poštujući zbog onoga što jesu. Odgovoran sam da ih primim, a oni nam se obraćaju, žele razgovarati sa župnikom kako bi razumjeli život i vlastite probleme. Razgovaramo o ovom nazaretskom poslanju.

Možete živjeti svugdje jer mi moramo biti čimbenik mira. Kad dođete u Nazaret, osjećate da vas Bog voli i želi da budete njegovi apostoli u svijetu. Kad hodočasnik dođe ovdje, što se događa? Ne nalazi novi život, ali nalazi novo mjesto. Njegove se oči mogu promijeniti, kako bi bolje vidjele kako nas Bog gleda. Bog nam daje nove uši da razumijemo tuđe osjećaje. Isto tako, od nas traži da ozdravljamo osobu koja nas je povrijedila, a to je najvažnije, to je misija Nazareta koju trebate ispuniti jer se radi

o drukčijem načinu života.

Na taj sam način razmišljao dolazeći u Međugorje. Bio sam jako sretan zbog toga jer sam vidio da, kao što kažemo, Gospa i apostoli Božji djeluju s blagoslovom. Jedna je osoba jednom pitala: „Zašto se Gospa ukazuje svaki dan? Iz kojeg razloga?“ Spoznao sam da je naše poslanje shvatiti da moramo ići među ljude i biti svaki dan sa svakom osobom, reći joj dobru riječ i čuti kako su mnoga srca povrijeđena od iscrpljenosti i svega drugoga. Ukazuje se kako bi darovala mir.

Kad ste nas 2013. pristali primiti ovdje s vidjelicom Vickom, bila je to radost koja nadilazi sve riječi, a za mene osobno nešto čudesno. Otvorili ste nam svoja vrata i uspjeli smo proći niz te male stepenice i klanjati se u tom malom prostoru. Tu je i Gospina prisutnost na ovome nevjerojatnom mjestu koje je temelj Navještenja. Kako ste to osobno doživjeli? Kako su to doživjeli ovdašnji ljudi prije šest godina?

Znate, onog se dana dogodilo nešto nevjerojatno, jer su mnogi od nas u trenutku ukazanja osjetili neki miris. Poput jasmína. Događilo se nešto i vjerovali smo da se Gospa vratila svojoj kući. Tog sam dana odlučio otići u Međugorje. Želio sam ponovno doživjeti to iskustvo. Bio sam zadivljen spoznajom kako Gospa radi na našim srcima, jer sve ove ispovijedi i unutarnje promjene koje ljudi doživljavaju su čudesne. Ne morate razumjeti što se događa izvan vas, ali kad osluhnete svoje srce, možete čuti sve ono što se događa unutar vas.

Kad ste prvi put posjetili Međugorje?

Bilo je to 2016., a onda sam se vratio 2019.

Budući da sada dolazi više hodočasnika iz Svete Zemlje, govore li vam ljudi iz Nazareta o onom tjednu iz 2013. kada smo organizirali molitvene susrete u Svetoj Zemlji?

U Međugorje dolazi više hodočasnika zato što su ljudi osjetili nešto drukčije. A ono što su osjetili, pokušavaju ostvariti hodočašćem u Međugorje. Također, skupina koja je bila sa mnom prije dva tjedna u Međugorju, vratila se s dobrom voljom, prije sve-

ga vezanom uz ljubav prema sebi i ljubav prema svom bližnjemu. Otkrili smo da je mir uistinu Božji dar: to je Gospa. Sve više shvaćamo da imamo veliku sreću što živimo na ovome mjestu. Morali smo otići iz svoje zemlje da vidimo Gospu. No, morate razumjeti da imate ono što vam vaša zemlja može dati, i naučite cijeniti Boga kad ga izgubite. Kad ste ga pronašli, ne želite ga izgubiti. Uočio sam kako ljudi koji su se vraćali s hodočašća sve više posjećuju spilju ne bi li spoznali što se ovdje dogodilo.

Isus je boravio u Nazaretu, ali ga žitelji nisu prepoznali, jer nitko nije prorok u svom gradu. Događa li se ista stvar simbolično ljudima koji su navikli na život na ovome svetom mjestu, jer im je normalno živjeti na izvoru milosti?

Upravo je u tome problem. Naše hodočašće u Međugorje bilo je vrijeme, kao što ste rekli, za ponovno iščitavanje naše priče. A Gospina prisutnost izvan naše zemlje pomaže nam da spoznamo svoj identitet ovdje u Svetoj Zemlji.

Je li se stoga nekim ljudima dogodila duhovna obnova? Ulijeva li Vam ta činjenica želju da se više angažirate? Znam da ste vrlo zaposlen čovjek. Možete li ponovno odvojiti vrijeme da povedete hodočasnike?

Sada sve više razmišljam o mladima. Stoga i razmišljam upravo o povratku na Festival mladih. Jer, mlade ću s njihovim iskustvima i izazovima koje imaju pred sobom gledati još dugi niz godina. Mi te izazove možemo razumjeti. Mlade ispunjavaju osjećajem straha. Želim da razumiju, da mali broj koliko ih jeste nije manjina. Jer biti manjina znači imati kompleks. Nas je malo, što znači da smo pozvani da pokažemo svjetlo svima.

Planiramo s mons. Léonardom sljedeće godine ponovno organizirati susret „Maranatha“. Biste li bili voljni da pokušamo izgraditi ove mostove, jer stvarno osjećamo da je nešto započelo u srcima svih ljudi, ovdašnjih i hodočasnika iz cijeloga svijeta?

Svi okupljeni bili su hodočasnici koji su poslije posjetili Međugorje i koji su pozvani iz Betlehema i iz Jeruzalema, i koji se mogu pozivati međusobno. Budući da smo to uradili, sami možete prepoznati naznaku i imati dokaz za svakoga da duh Međugorja živi ovdje u Svetoj Zemlji, te ponoviti susret u Svetoj Zemlji koji je tolike ljude nadahnio.

Kako su reagirali ostali franjevci, Vaša braća na vezu Međugorja i Svete Zemlje? Imaju li slična iskustva?

Kao što sam spomenuo, imamo i hrvatsku braću s kojom razgovaramo o tim iskustvima, a također sam susretao ljude kako bi im objasnio važnost i potaknuo ih da odu u Međugorje.

Može li se zamisliti da se u jednoj od crkava za koju franjevci skrbe u Svetoj Zemlji započne redovito održavati molitveni program poput onoga u Međugorju: krunice, mise, klanjanja?

Pokušat ćemo to učiniti u Jeruzalemu. No, vidjet ćemo kako će se stvari odvijati jer nitko ne može obezbiti ljude.

Prevela i priredila:
Davorica Jurčević Čerkez

Leonardo Boff

Majčinsko
lice Božje

Leonardo Boff

MAJČINSKO LICE BOŽJE

„U Mariji je ženskost dobila povijesnu vidljivost, našla eshatološku anticipaciju i postala simbol onoga, što će se dogoditi sa svime što je žensko, a što se na razne načine ostvaruje u svim ljudima.“

Knjigu možete naći u
Suvenirnici Informativnog
centra MIR Međugorje.

GOSPINA CVJEĆARICA

Znaš li kako izgleda naša Gospa? Jesi li je ikada vidio? Je li ti se nekada javila u snu ili molitvi? Je li bila mladolika ili joj se to nije moglo iščitati? Što je nosila u rukama? Je li ti što rekla? Pitala te što? Je li ti dala neki zadatak? Jesi li joj se više posvetio, počeo svakodnevno moliti krunicu, postiti o kruhu i vodi srijedom i petkom ili si zaboravio na sve? Vjeruješ li da se Gospa može i tebi ukazati?

**FRA ZVONKO
BENKOVIĆ**

PRIJE NEKOLIKO TJEDANA RAZGOVARAO SAM S GOSPODOM RUŽOM. BIO SAM U SAKRISTIJU.

Došla je tiho, gotovo neprimjetno, s putno poštovanja i s nekim strahom u očima. Prije ulaska u sakristiju bila je u crkvi. Tražila je nešto. U rukama je imala buket cvijeća, a iz očiju joj se mogao iščitati nekakav strah i zabrinutost. Ugledavši Gospin kip na procesijskom postolju kao da su joj sve brige nestale. Samo je izustila: „Tu si!“, i onda je tiho počela govoriti, kao da me nema: „Znala sam da si tu negdje. Malo sam se uplašila. Pitala sam se gdje su te sklonili. Dobro je. U sigurnim si rukama.“ Odložila je svoj buket pod Gospine noge i nešto u sebi izmolila.

Nastavio sam raditi. Teta Ruža, tako je svi zovu u toliškome kraju, samo je gledala s nekim osobitim smiješkom i caklinom u očima. Godine i život su je postarali, a njezino lice i ruke imaju toliko urezanih bora i ožiljaka da ih se ne može prebrojati. Niska rasta, kao da se s godinama još više prignula zemlji. U toliškoj crnoj nošnji s maramom na glavi i nekom osobitom vedrinom na licu sjela je na stolicu ispod križa.

ZAŠTO VOLIŠ GOSPU?

Nakon nekog vremena upitao sam je: „Teta Ružo, zašto toliko voliš Gospu?“ Jedno vrijeme je šutjela, kao da je smišljala odgovor. Bilo mi je neugodno. Možda ju nisam trebao to pitati, jer što bih sam odgovorio da me netko pita isto pitanje. Pomislio sam da sam pretjerao, a onda je iznenada priča krenula kao nabujali proljetni potok:

„Bila sam jako bolesna. Nisam znala hoću li preživjeti, al' evo me opet tu. Hodam opet sama. Polako. Bez štapa i ičije pomoći. Malo su mi koraci usporili, ali na vrijeme krenem od kuće i na sve stignem. Dolazim svako jutro i večer na misu. Ne ispuštam ni jedan dan, iako mi je osamdeset i pet manje dvije godine. Misa mi je sve što imam u životu, a uz nju moja Gospa i krunica. Ne znam kako bih sve preživjela da mi nije bilo Gospe. Ona je meni sve. Ne znam ti ja to opisati nekakvim učenim riječima, ali Gospa je bila cijeli život uz mene.

Kad sam bila dijete, još za vrijeme onoga rata, Gospa se ukazivala u našem kraju. Davno je to bilo, ali se svega sjećam kao da je bilo danas. Tih mjeseci puno svijeta je dolazilo u naše selo. Dolazili su ljudi iz Slavonije, od Brčkog i iz naših sela. Svi su išli da se mole Gospi. Nadali su se da će se i njima ukazati, a ne znam jesu li je vidjeli. Išla sam i ja. Moj otac bi nas sve stavio u zaprežna kola i u predvečerje, nakon što bi poradio sve poslove oko kuće, vozio bi nas na mjesto gdje su djeca vidjela Gospu. Govorio nam je: „Budite pažljivi. Trudite se živjeti kršćanski i ne griješiti, jer Gospa se rado ukazuje djeci. Tako je bilo u Lurdu, u Fatimi i ovih dana kod nas, a možda i vi budete te sreće da se i vama ukaže.“

Bila sam sva uznemirena. Bojala sam se ako mi se ukaže što ću jedna morati učiniti. Pitala sam se hoću li je znati opisati? Hoće li mi moji povjerovati da mi se to stvarno dogodilo ili će reći da izmišljam neke priče? Kako ću reći sve što sam vidjela, ako što budem vidjela, kad nisam naučila ni čitati ni pisati. Bilo me je strah. U sebi sam molila da se Gospa ne ukaže meni, nego ako baš treba da se ukaže nekom iz naše kuće da izabere našeg najstarijeg brata ili sestru koja je završila dva razreda škole. Meni baš škola nije išla pa su me nakon nekoliko dana ostavili kod kuće da pomažem mami podizati djecu. U sebi sam obećala Gospi da ću joj svaki dan, svaki put kad budem mogla, donijeti cvijeće, koje nisam znala kako ću nabaviti jer ga nismo imali. Obećala sam joj nešto nemoguće, ali po tome će znati koliko je ljubim.

Taj put je nisam vidjela. Brzo su se dogodila neka ružna vremena i došli su neki naoružani ljudi koji su zabranili da se svijet okuplja i moli na mjestu na kojem se Gospa ukazivala. Drvo na kojem su je djeca iz sela vidjela posjekli su i zapalili. Bila sam jako tužna. Pitala sam se možda sam i ja tome svemu kriva jer sam se bojala što bih učinila da mi se Gospa ukazala. Onda sam pitala oca je li se to dogodilo zbog mene, a on mi je rekao: „Nisi ti ništa kriva. Gospa voli djecu. Ona ne zamjera nikome. Samo ti nastavi dalje moliti. Gospu su otjerali ljudi koji je ne vole, a ne ti i tvoj maleni strah.“

I jesam molila, iako tad nisam imala svoju krunicu. Imali smo samo jednu u kući. Nju se nije smjelo dirati.

Bila je obješena na križ ispod grede. U nju je molio samo djed za vrijeme večernje molitve kad smo svi bili na okupu. Iako nisam naučila čitati i pisati, znala sam u brojeve. Tad sam naučila moliti na prste. Po svaki za jednu Zdravo Mariju. Deset prsta, deset Zdravo Marija. Lijeva ruka za Slava Ocu na kraju, a desna ruka za Oče naš na početku. Tako pet puta, dok ne prebrojim sve desetke. Molila sam svaki dan.“

MOJA GOSPA, MOJE SVE

Izenada je zastala. Utihnula, poput radija kad nestane struje, i samo promatrala što radim. Imao sam osjećaj da je završila svoju ispovijest, a onda je opet krenula:

„Dugo godina radila sam na ekonomiji u Slavoniji, Baranji i Sremu. Sve što sam naučila kod kuće bilo mi je dobro. Voljela sam kopati i cijeli život sam provela uz motku. Ona mi je dala kruh od kojeg i danas živim. Kad sam bila na ekonomiji, uvijek bih išla zadnja na spavanje. Nakon kopanja na njivi često sam znala okopavati oko kuće ili sjenare u kojoj smo spavali. Nitko me nije razumio zašto, ali ja sam radila. Nedjeljom ujutro išla sam na misu i svaki put bi Gospi ponijela nešto cvijeća. Gazde se nikad nisu bunile. Pitala sam ja njih smijem li ponijeti koji cvijet, a oni su uvijek govorili da smijem. Nisam ti ja htjela krasti ili njima našao učiniti. Kad bi došla plaća, na početku mjeseca onda bih uplatila misu Gospi na čast. Tako radim i dan danas. Čim dođe moja penzija, prvo odem u župni ured i platim misu, a onda što bude. Nakana je bilo svakakvih. Najviše sam molila za bolesne, za mlade koji su se utopili u Savi, za djecu koju roditelji ne žele, za one koji su željeli imati djecu, a nemaju, za moje ukućane, za župu i svećenike, za sve kojima je molitva trebala više nego meni.“

Foto: Arhiv ICMM

Nisam se nikada udavala. Nisam ja bila za toga, a ni za časne sestre. Zbog toga sam se posvetila Gospi i odlučila služiti svojoj župi kao vrtlarica. Prije četrdeset i nešto više godina stari me je gvardijan Brko zaposlio i radila sam do prije tri godine. Tad sam se razboljela, a tek sam bila navršila osamdesetu. Mogla sam ja još raditi. Bilo mi je teško. Nisam znala kako ću živjeti bez posla. Cijeli život sam radila, ali taj put me tijelo izdalo. Sad sam dobro. Uvijek sam sadila puno cvijeća oko samostana i kod svoje kuće da bi ga bilo dovoljno za Gospin oltar. Svake subote nosila sam časnim sestrama barem jedan buket, a za Veliku Gospu bio bi pun oltar samo mogjega cvijeća. Znala je Gospa zašto ja to radim.

Pored naše Gospe u Tolisi rado sam išla na hodočašće Gospi od Anđela u Gornju Tramošnicu i u Aljmaš sve dok se nije počela Gospa ukazivati u Međugorju. Onda sam krenula s prvim našim ženama u Međugorje osamdeset i prve u jesen. Od tad sam išla više od osamdeset puta, za svaku godinu mojeg života po jednom. I sad bih ja rado išla. Dalek je put. Ne bih bila nikome na teretu da se još sa mnom mora na putu patiti. Ja sam stara. Sporo idem, a tamo ne možeš ići ako hodaš polako. Ne možeš obići sve što vi trebao u jedan ili dva dana. Moraš se popeti na veliko i malo brdo, stići na ispovijed i na misu. Što ćeš u Međugorju ako nisi sve obavio, kao da nisi ni bio.

Imam ti ja Gospinu sliku i kipić iz Međugorja u svojoj sobi i svaki dan se molim s njima uz radio. Oni tamo u Međugorju, a ja ovdje. Opet dobro. Za razliku kad sam bila dijete, sad imam više od pet krunica koje nosim sa sobom. I u sve se molim preko dana. Izmolim ih više od petnaest svaki dan. Od toga živim. To je moja hrana.“

U međuvremenu sam završio s poslom oko ukrašavanja postolja na kojem je bila Gospa. Teta Ruža je prestala govoriti. Čekala je nekoliko minuta, a onda upitala:

– Hoćeš li staviti barem jedna moj cvijet ispod Gospinih nogu?

– Hoću. Ne samo jedan, nego sve što si donijela do zadnjega struka.

Strpljivo je čekala dok nisam i zadnji cvijet stavio ispod Gospina kipa. Onda je ustala, nježno pomilovala kip i otišla tiho niz dugi crkveni hodnik.

Neprestani rad na osobnom posvećenju

PAULA TOMIĆ

**U MEĐUGORJU JE OD PONE-
DJELJKA 30. RUJNA PA DO
PONEDJELJKA 7. LISTOPADA
BORAVILO PEDESETAK HO-
DOČASNIKA IZ URUGUAYA I
ARGENTINE.** Od časne sestre Belen Marquez iz zajednice Marijinih sestara saznali smo kako je njihova mlada zajednica osnovana 2001. godine u Buenos Airesu (Argentina), a danas dvadesetak sestara, koliko ih živi u Zajednici, imaju još jednu kuću i u Americi. Karizma Zajednice je „nova evangelizacija“ po uzoru i zajedno sa Presvetom Bogorodicom Marijom. Suraduju u svojim programima sa zajednicom svećenika Saint John Society (SSJ) kojoj je također karizma

„Nova evangelizacija“ odnosno rad s ljudima koji se temelji na evanđeoskom pozivu: „Dođi i vidi“ (Iv 1,46). Njihov misionarski rad sastoji se u približavanju onima koji nisu aktivno prakticirali svoju vjeru. Prva ciljana skupina su srednjoškolci, studenti, te ljudi raznih zanimanja, a cilj je formiranje istih kako bi bili sposobni preobraziti društvo prema pravim vrijednostima. Druga ciljana skupina su siromašni, marginalizirani i odbačeni, koje pozivaju na zajedničke susrete molitve i slavljenja. Sestre i braća svećenici rade zajedno u ovim programima evangelizacije koji se izvode preko susreta, seminara, intenzivne molitve, navještaja, du-

hovnih obnova, te hodočašća – poput ovog u Međugorje. Donosimo kratki razgovor sa sestrom Belen Marquez.

Ovdje ste već gotovo puni tjedan. Je li ovo Vaš prvi dolazak u Međugorje?

Ne, već smo bili i prije u Međugorju.

Primjećujem da ste kao hodočašnici dosta aktivni ovdje u Međugorju.

Točno. Kada dođemo ovdje, ulazimo u jednu posebnu školu ljubavi i molitve koju vodi naša Gospa. Vidjeli smo mnoga obraćenja, ljude koji su promijenili svoje živote nakon što su

došli u Međugorje, i stoga želimo dobro iskoristiti sve milosti koje ovdje Bog po Gospi posreduje.

Tko su Vaši hodočašnici?

U grupi nas je pedesetak, neki su iz Montevidea (Uruguay), a drugi iz Buenos Airesa (Argentina), i većina njih su roditelji srednjoškolaca i studenata s kojima radimo u našim programima evangelizacije. Veliki broj te djece imalo je snažna iskustva obraćenja i približavanja Bogu, pa su ta iskustva prenijeli svojim roditeljima i utjecali su na njih da i oni požele otkriti tu Snagu koja je promijenila njihove živote.

Ako žele, roditelji se uključuju u naš „Alfra program“ koji se sastoji od deset tjedana kateheza, a zatim jednog vikenda molitve i posvećenja u Duhu Svetom. U sklopu toga je i ovo hodočašće u kojem osim obilaženja hodočašničkih mjesta (Podbrdo, Križevac, s. Emmanuel, Cenacolo, Nensy i Patric, Majčino selo i večernjeg molitvenog programa) također i puno molimo (zajednički i osobno), imamo trenutke samoće i šutnje, kako bi osluhnuli što Bog od nas traži i što Bog svakome osobno progovara. Na kraju ćemo sve to zapisati i međusobno podijeliti u grupnom razgovoru, a svatko će si i skicirati sve ono što je „dobio i čuo“ kao osobne Božje smjerkove za svoj život kada se vrati kući.

Važno nam je da svatko od njih čuje što Bog ili Gospa kažu baš njemu – tako da mogu živjeti tu poruku. Molitva je naša radost i naša snaga – zato su nam ti trenuci molitve jako važni.

Kakvo je Vaše osobno iskustvo Međugorja?

O, ja jako volim biti u Međugorju. Godine 2015. bila sam ovdje mjesec dana i svaki put kad dođem je drugačije, uvijek se ide dublje. Otkrivam kako Bog ima posebnu, osobnu ljubav prema svakoj osobi i kako On i Gospa poštuju svaku osobu i kako daju svakome onoliko koliko i što toj osobi treba. Gospa nam posebno pomaže u otkrivanju molitve srca, a to puno pomaže u odnosu s Bogom. Meni je osobno puno pomoglo. Zato sam sretna što sam sada ovdje jer ću u prosincu položiti svoje doživotne zavjete, pa mi je ovo vrijeme došlo kao baš jedna dobra priprema za ovaj novi korak u mom životu.

20. MEĐUNARODNA DUHOVNA OBNOVA ZA BRAČNE PAROVE

Međugorje, od 6. do 9. studenoga 2019. godine

Tema:
„Idi za mnom“ (Mk 10, 21)
U Gospinoj školi

Program:

SRIJEDA, 6. STUDENOGA 2019.

14.00 Registracija sudionika
16.00 Uvod u duhovnu obnovu
17.00 Večernji molitveni program u crkvi

ČETVRTAK, 7. STUDENOGA 2019.

9.00 Jutarnja molitva
9.30 Predavanje, razgovor
12.00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu u tišini
15.00 Predavanje, razgovor
17.00 Večernji molitveni program u crkvi

PETAK, 8. STUDENOGA 2019.

6.00 Molitva na Križevcu
10.30 Predavanje, razgovor
12.00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu u tišini
15.00 Predavanje, razgovor Priprava za ispovijed pred Presvetim
17.00 Večernji molitveni program u crkvi

SUBOTA, 9. STUDENOGA 2019.

7.00 Molitva na Brdu ukazanja
10.00 Predavanje, razgovor Iskustva sudionika
Završna sv. misa

Predavač na duhovnoj obnovi je fra Marinko Šakota, rođen u Čitluku 1968. godine Osnovnu školu pohađao u Čitluku kao i prvi razred Srednje škole. Tada je izabrao Franjevački poziv pa se uputio u Franjevačko sjemenište u Visoko. Tu je završio 2. razred gimnazije, a ostala dva u Isusovačkoj gimnaziji u Dubrovniku gdje je i maturirao. Franjevački habit je obukao 15. srpnja 1987. na Humcu, gdje je proveo godinu dana Novicijata. Studij filozofije i teologije započeo je u Sarajevu na Franjevačkoj teologiji (1989. – 1990.), nastavio u Zagrebu na Isusovačkom učilištu (1990. –1992.), a završio u Fuldi, Njemačka 1995., gdje je i diplomirao. Vječne zavjete položio je u Širokom Brijegu 1993. godine. Za đakona je zaređen u Zagrebu 1996., a za svećenika u Frohnleitenu 1996. godine. Prva služba bio je Franjevački samostan u Innsbrucku gdje je kao ispomoć proveo godinu dana, zatim kao duhovni pomoćnik u Frohnleitenu, te kao kapelan u Augsburgu. U Mostaru je bio kapelan tri godine, a zatim župnik u Gradničima sedam godina. Od rujna 2010. je na službi u Međugorju kao kapelan, a od 2013. župnik župe Međugorje.

Duhovna obnova će se održati u dvorani iza crkve. Prilog za troškove je 40 € za jedan bračni par. Prijave možete izvršiti putem e-maila: seminar.marija@medjugorje.hr (za Mariju Dugandžić). Broj sudionika je ograničen zbog prostora, stoga vas molimo da svoje prijave izvršite što prije. Isto tako molimo sve bračne parove, sudionike seminara da sami osiguraju smještaj u Međugorju.

Zbog organizacije duhovne obnove, i vaše sigurnosti, molimo vas da se smatrate registrirani tek nakon što dobijete potvrđan odgovor. Ako odgovor niste dobili, to znači da nismo dobili vašu prijavu i da niste registrirani, jer ste vaš e - mail uputili na krivu adresu ili imate virus pa se pošta automatski blokira. Stoga se možete smatrati registrirani tek nakon što ste primili potvrđan odgovor.

Blagdan Uzvišenja križa Križ je naš identitet

U Međugorju je u nedjelju 15. rujna 2019. proslavljen blagdan Uzvišenja križa Kristova koji se u međugorskoj župi tradicionalno slavi prve nedjelje nakon blagdana Male Gospe. Svečana sv. misa, koju je predvodio pater Ike Mandurić, u suslavlju međugorskog župnika fra Marinka Šakote i još 25 koncelebranata, slavljena je uz mnoštvo župljana i hodočasnika na Križevcu u 11 sati.

Pater Ike Mandurić na početku mise rekao je kako su mnogi na Križevac donijeli svoje radosti, svoje zahvalnosti, svoja bogatstva, ali i svoje suze, i svoje rane, i svoje vapaje, i svoj plačeve, i svoje molitve...

„Otkrivajući identitet križa nađite način da se srodite s tim identitetom, tim znakom, da postane moje geslo, moj amblem i moj način života... I ono što se vidi i što se ne vidi u meni – da ljubim taj svoj križ“, rekao je pater Mandurić, koji je podsjetio na izgradnju križa na Križevcu, prvu misu, te na križ, koji je naše pouzdanje, pozvavši sve da sklope savez

s križem, te daju obećanje križu da će ga svatko od nas odlučiti izrazito častiti.

„Obećajmo Gospodinu kako ne ćemo tražiti da nas skine s križa. Ne skidaj nas s križa, nego nas drži na križu kao što si i do sad. I obogaćuj nas na križu kao što si i do sad. Čuvaj nam duše! Čuvaj nam nadu! Čuvaj nam vjeru! Ne skidaj nas s križa, Gospodine, nego daj da te u njemu spoznajemo da i dalje budemo ljudi koji ljube, koji su plemeniti, koji izgaraju za svoje vrijednosti, ali koji mole i Gospi dolaze“, rekao je pater Ike Mandurić, naglasivši kako „oni koji gledaju u križ, gledaju u budućnost“.

A među tim koji gledaju u križ, gledaju u budućnost bile su rijeke hodočasnika iz cijeloga svijeta, a mnogi od njih i pješice su došli hodočastiti u Međugorje i na Križevac, ostavivši na tvrdom hercegovačkom kamenu svoj trag, kao što ga ostavljaju milijuni u ovih gotovo četiri desetljeća.

Drugo zavjetno hodočašće Kraljici Mira vlakom iz Mađarske u Međugorje Naš hodočasnički vlak bio je crkva na kotačima

U ponedjeljak 16. rujna, predvođeni biskupom biskupije Szombathely mons. Jánosom Székelyem, oko 600 hodočasnika iz Mađarske stiglo je vlakom u Međugorje.

Ovo je njihovo drugo zavjetno hodočašće Kraljici Mira u Međugorje vlakom iz Budimpešte.

U pratnji hodočasnika uz mons. Székelya bio je i Attila Fülöp, državni tajnik za socijalna pitanja.

Poseban je ovaj vlak. U svakom vagonu putem Radiopostaje Mir Međugorje pratili smo molitveni program iz Međugorja, molili zajedno i pjevali. To je kao crkva na kotačima. Osam svećenika je došlo s nama. Ispovijedali smo u vlaku do kasno u noć te slavili svetu misu tako da smo u Međugorje stigli čista srca. Ovoga puta s nama nisu došli samo hodočasnici iz matične države Mađarske, već i iz Transilva-

nije te Podkarpatske regije. U Međugorju se uvijek osjećam kao kod kuće. Jednom ili dva puta godišnje sam dolazim ovdje kao hodočasnici, molim se, idem na Križevac, čitam Sveto pismo, ispovijedam hodočasnike... Međugorje je mjesto u kojem nas Krist uči da naša vjera bude dublja. Međugorje je jedno od najvećih izvora milosti, a to je jasno kada vidimo i do stotinu svećenika koji ispovijedaju ovdje svaku večer, rekao je mons. Székely.

U programu hodočašća je kao i prošle godine bila molitva krunice na Brdu ukazanja i molitva križnog puta na brdu Križevac, predavanja u žutoj dvorani, posjet zajednici Cenacolo te sudjelovanje u večernjem molitvenom programu. Nakon što su ih autobusi prevezli do željezničke postaje u Čapljini, hodočasnici su se vratili u Budimpeštu ujutro 20. rujna 2019.

Mons. Giampaolo Crepaldi, nadbiskup Trsta

U Međugorju nam stiže hitan poziv na obraćenje

„Okupljeni oko oltara, na kojemu se obnavlja prinos Gospodina Isusa Ocu, po snažnom djelovanju Duha Svetoga, želimo izraziti našu odanu zahvalnost trojstvenoj Ljubavi, koja se ovdje u Međugorju na poseban način očituje u osobini Njegova praštanja i Njegova milosrđa. I mi smo, kao žena grješnica iz evanđeoskog odlomka, došli ovamo kako bismo pali do Isusovih nogu. Poput nje, i mi smo pozvani njegovati veliku ljubav, jer ljubav nam daje iskusiti besplatnost praštanja“, riječi su kojima je u Međugorju svoju homiliju počeo mons. Giampaolo Crepaldi, nadbiskup Trsta.

Mons. Giampaolo Crepaldi je u četvrtak 19. rujna na vanjskom oltaru međugorske crkve sv. Jakova predslavio svetu misu.

„I mi se moramo osjećati spašenima i potpuno otkupljenima od svoga zla, koje je često i kroz dugo vrijeme žalostilo našu dušu, prepoznavajući onaj duboki mir koji nam sam Isus najavljuje: Oprošteni su ti grijesi i Vjera te tvoja spasila; idi u miru! Ovo je jedna od formula s kojima ispovjednik zaključuje obred ispovijedi, ponavljajući svakom penitentu istu želju za spasenjem i mirom. Njeguimo to blago: i ne će nam nedostajati Njegova milost“, rekao je nadbiskup Crepaldi naglasivši kako nam u Međugorju stiže hitan poziv na obraćenje, „koji je konkretiziran u pozivu da svoj život usmjerimo prema Kristu“.

„A Djevica Marija je Majka koja nas prati na tom našem putu da stignemo do Isusa Krista; Majka je to koja, povezujući naše srce sa svojim srcem, omogućuje da se stopimo u Kristu, u Njegove misli i namjere, u Njegovu volju. U tom svjetlu, želimo se otvoriti za posvetu sebe Kraljici Mira, svjesni da Marija želi naše spasenje i spase-nje naše braće.

To je put svetosti koji treba prolaziti s krunicom u ruci: u razmatranju kršćanskih tajni, inače bi ostali

nerazumljivi misteriji života i povijesti čovječanstva koji tako pronalaze svjetlo, a koje ćemo večeras povjeriti majčinskoj ljubavi Kraljice Mira“, rekao je nadbiskup Crepaldi pozivajući da ovoj Kraljici povjerimo supružnike i obitelji, naše mlade, naše svećenike, osobe posvećenog života i bogoslove. Pozvao je da joj povjerimo i one koji su bolesni, usamljeni i odbačeni, poniženi i očajni, one koje potkopava misao da je život nepodnošljiv teret, da povjerimo i naše gradove i one koji njima upravljaju, naše biskupijske Crkve, te je na kraju svoje homilije zatražio da „ovoj Kraljici povjerimo svoje živote, tražeći milost da budemo zaštićeni u neizmjernom dobru vjere, nade i ljubavi Krista Gospodina“.

Svetkovina rođenja Blažene Djevice Marije Uzmete Mariju u svoje srce

Budući da je ove godine svetkovina rođenja Blažene Djevice Marije – Mala Gospa bila u nedjelju, zbog toga se liturgijski prebacila s nedjelje na ponedjeljak. Večernju svetu misu na liturgijsku proslavu Male Gospe u Međugorju (9. rujna) predslavio je nadbiskup Henryk Hoser, apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje. S njim je u suslavlju bilo 68 svećenika.

Nadbiskup Hoser u svojoj propovijedi rekao je kako „Sveto pismo ne kaže ništa o rođenju Marijino – ni o mjestu njezina rođenja, ni o njezinim roditeljima, ni o točnom datumu

toga veličanstvenog događaja“ da sve što znamo nam dolazi od najstarije predaje koja se sačuvala i prenosila s naraštaja na naraštaj sve do naših dana.

„U ljudskoj povijesti nalazimo dva odlučujuća začeća i dva rođenja od bitne važnosti. Dva jedinstvena rođenja koja se ne može ni s čime usporediti, dva rođenja po kojima se sve mijenja. Ona su apsolutna novost koja nadilazi ljudsku sposobnost zamišljanja (ljudsku maštu).

U odnosu na stara vremena, ta dva rođenja predstavljaju ulazna vrata za jedno novo vrijeme: za vrijeme otkupljenja i spasenja. Završilo je vrijeme bezizlazne tmine, završilo je vrijeme beznađa, završilo je vrijeme vlasti zla i grijeha kojima nema rješenja.

Ta dva rođenja – Marijino i Isusovo – prisno su povezana. Mariju – kći jedinicu Ane i Joakima – Bog je stvorio prečistu, bezgrješnu, što znači bez mrlje istoč-

noga grijeha i sačuvanu od svakoga osobnog grijeha.

Vidimo da je Stvoritelj, Bog Otac, pripremio najsavršenije od svih stvorenih bića za Majku svojega Sina. Samo od Nje Sin Božji može postati Sin čovječji“, rekao je mons. Hoser, pojašnjajući kako je „poveznica između Sina Božjega i Marije sam Duh Sveti, treća osoba Presvetoga Trojstva“.

U svojoj propovijedi nadbiskup Hoser je poručio da se ne bojimo uzeti k sebi Mariju, jer će Bezgrješno Srce Marijino oblikovati naše srce.

„To nam danas ponavlja onaj isti Anđeo. Uzmi je u svoje srce, jer će Bezgrješno Srce Marijino oblikovati tvoje srce. To Bezgrješno Srce jedno je s Presvetim Srcem Isusovim. Sve počinje i sve završava upravo tu: u tvom srcu.

Nepoznata žena iz mnoštva slušala je riječi Gospodinove i oduševljeno povikala: 'Blažena utroba koja te nosila i prsi koje si sisao!' Ona je prepoznala vezu između rođenja Marijina i rođenja Isusa Krista, Boga koji je postao čovjekom“, rekao je mons. Hoser, izmolivši na kraju svoje homilije prekrasnu molitvu Majci Božjoj koju je napisao sveti Ivan Damašćanski:

O Ti koja si kći i gospodarica Joakima i Ane, primi molitvu svojega jadnoga slugu koji je običan grješnik, ali Te žarko ljubi i časti, u Tebi želi naći svoju jedinu nadu i sreću koja ga vodi u životu, koja ga pomiruje s Tvojim Sinom i jamči mu sigurno spasenje.

Oslobodi me tereta mojih grijeha, rasprši tamu koja mi obavija duh, izbavi me iz duboka kalam, umajni mi napasti, sretno upravljaj mojim životom, vodi me prema nebeskom blaženstvu i daj mir (cijelomu) svijetu.

Svim vjernima ovoga grada daj savršenu radost i vječno spasenje po molitvama Tvojih roditelja i cijele Crkve. Amen.

Statistike za rujan 2019.

Broj podijeljenih sv. pričesti:
230 000
Broj svećenika koncelebriranih:
5570 (185 dnevno)

Šestorica hercegovačkih fratara u Međugorju položila svečane zavjete

„Da zavjetujući Pravilo i život u Redu manje braće možemo slijediti nauk i stope Gospodina našega Isusa Krista sveto djelujući do smrti“, od Boga i Crkve zatražila su u Međugorju šestorica fratara Hercegovačke franjevačke provincije.

Svečane zavjete položili su: fra Marko Bandić (župa Ružići), fra Tomislav Crnogorac (župa Posušje), fra Zlatko Čorić (župa Mostar), fra Emanuel Letica (župa Bukovica), fra Andrija Majić (župa Drinovci) i fra Antonio Primorac (župa Humac).

Misno slavje na vanjskom oltaru crkve sv. Jakova predslavio je provincijal Hercegovačke franjevačke provincije dr. fra Miljenko Steko uz koncelebraciju 132 svećenika među kojima je bio i njihov odgojitelj fra Ivan Landeka ml., međugorski župnik fra Marinko Šakota, generalni definator Franjevačkog reda fra Ivan Sesar...

Provincijal je u svojoj homiliji, između ostaloga, rekao: „Braćo i sestre, poziv ove mlade braće Božje je djelo kao i svaki drugi duhovni poziv. Božji dar izliven je u njihova srca, negdje na obali njihova života u zbilji one Pavlove teologije iz poslanice Rimljanima“, te je nastavio: „Drago mi je da su kao svoj velikodušan odgovor na taj dar naša mlada braća poželjela izreći večeras ovdje u Međugorju. U župi koja slavi Uzvišenje svetoga Križa, uz 85-tu obljetnicu izgradnje križa na Križevcu.“

Drago mi je, jer nigdje tako zorno, kao uz ovu stazu križnoga puta uz Križevac, ne možete osjetiti bol suvremenog čovječanstva, njegovu patnju, izgubljenost, traženje i čežnju. U njegov kamen godinama se urezuje ljudski krik, vapaj, znoj i suze. Ucertane staze uz Križevac svjedoče o tolikim traženjima i pronalascima. O očišćenju mnogih srdaca koja su s Križevca otišla noseći svu milinu novoga života i svekolikoga blagoslova.“

Na kraju homilije fra Miljenko Steko zavjetovanicima je poručio: „Predajući svoj život po zavjetima poslušnosti, siromaštva i čistoće pred križem Gospodinovim, nastavite živjeti pod sjenom njegovom. Često pogledajte u križ i ispričajte mu svoju priču života. Recite pred križem svetim sve ono što vam bude teško, što vas bude boljelo. Ali i radost svoju stavite pred križ. I hodite u novosti do kraja života.“

Ovdje smo kako bismo iskusili i susreli Isusa

U Međugorju su od nedjelje 15. rujna 2019. do četvrtka 19. rujna 2019. boravili hodočasnici iz Singapura, njih 43. Ova 4 dana u Međugorju dio su njihova devetnaestodnevnog hodočašća koje se zatim nastavlja kroz češki Prag (posjet praškom Malom Isusu) i zatim kroz Poljsku (grob sv. Faustine, rodno mjesto pape Ivana Pavla II. i Czestochowu), a zatim se vraćaju kući.

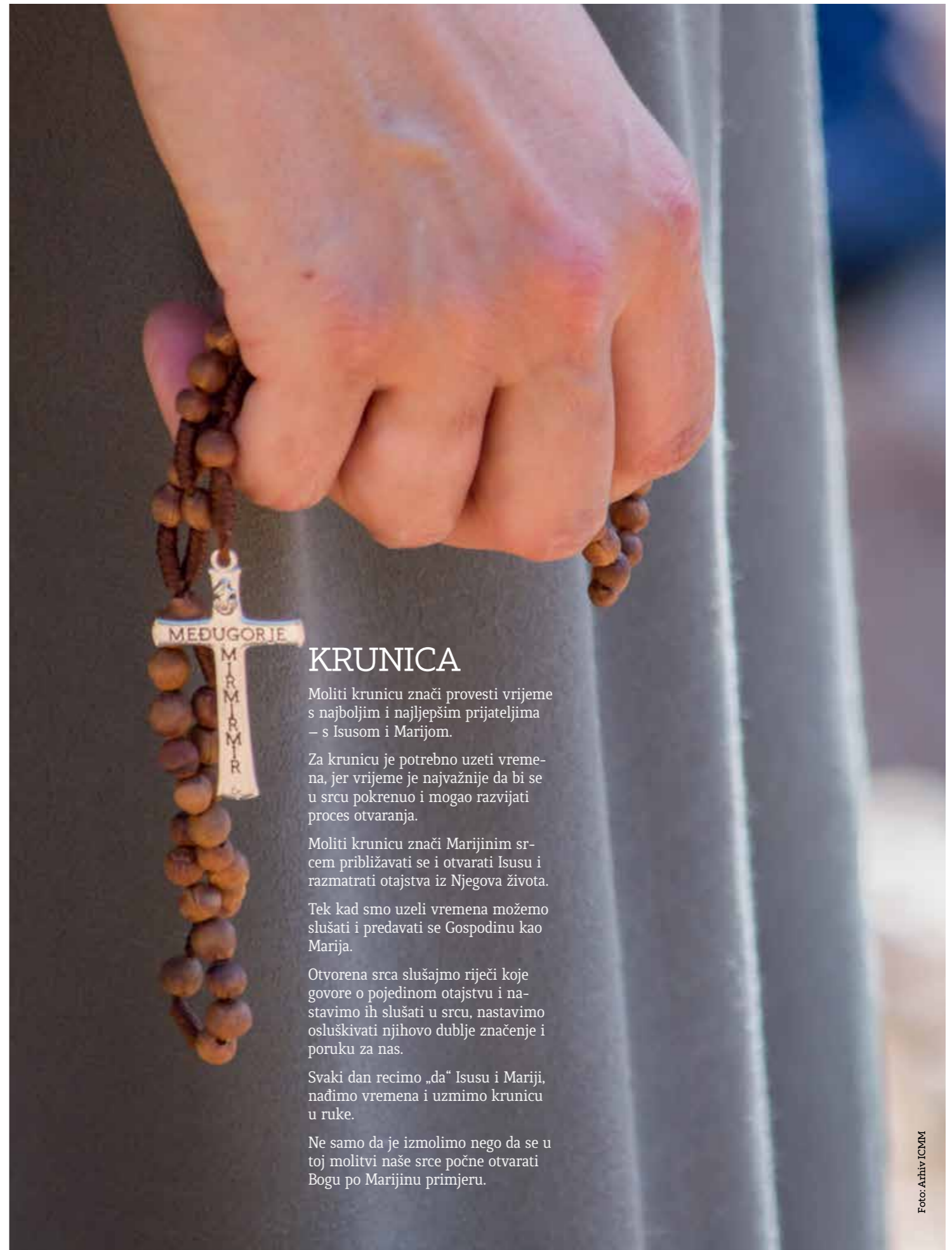
Hodočasnici dolaze iz župe Marije, Kraljice Mira (Mary, Queen of Peace) koja je prije 65 godina sagrađena i proročki posvećena baš Mariji Kraljici Mira o kojoj još nije bilo ni spomena ovdje u Međugorju. Vodi ih njihov župnik i duhovnik Fr. Timothy Yeo kojem je ovo prvo hodočašće u Međugorje. O hodočašću je rekao: „Ovdje smo kako bismo iskusili i susreli Isusa i Mariju u našim životima. Sveće-

nik sam već 23 godine, i za sada ovo što vidim u Međugorju je vrlo pozitivno. Puno se moli. A i došli smo ovdje potaknuti pozitivnim svjedočanstvima ljudi koji su već bili ovdje.“

Hodočašće je organizirao bračni par Michael i Catrin. Oni kažu kako je razlog dolaska bio i sam naziv njihove župe istovjetan s međugorskom Kraljicom Mira, pa su stoga ovim hodočašćem željeli iskazati svoju ljubav prema Njoj. Oni su kao i većina hodočasnika iz grupe ovdje po prvi put, a došli su stoga jer su im neki članovi koji su već bili u Međugorju tri ili četiri puta, živo posvjedočili o ozdravljenima i obraćenjima koja su ovdje doživjeli. „Mi smo sada u našim kasnim sedamdesetim godinama i želja nam je bila, prije nego nas Gospodin pozove k sebi, doći i vidjeti Međugorje!“ – rekla je Catrin.

Duhovna obnova Frame iz Ružića u Međugorju

Od petka 20. 9. do nedjelje 22. 9. 2019. oko šezdesetak mladih framaša iz Ružića imalo je svoju jednogodišnju duhovnu obnovu u Međugorju. Obnovu je predvodio njihov duhovnik i župnik župe Ružići fra Tomislav Jelić uz pomoć Petre Bračić. Program je, uz predavanja, molitvu, prisustvovanje večernjem molitvenom programu, bio vrlo intenzivan.

KRUNICA

Moliti krunicu znači provesti vrijeme s najboljim i najljepšim prijateljima – s Isusom i Marijom.

Za krunicu je potrebno uzeti vremena, jer vrijeme je najvažnije da bi se u srcu pokrenuo i mogao razvijati proces otvaranja.

Moliti krunicu znači Marijinim srcem približavati se i otvarati Isusu i razmatrati otajstva iz Njegova života.

Tek kad smo uzeli vremena možemo slušati i predavati se Gospodinu kao Marija.

Otvorena srca slušajmo riječi koje govore o pojedinom otajstvu i nastavimo ih slušati u srcu, nastavimo osluškivati njihovo dublje značenje i poruku za nas.

Svaki dan recimo „da“ Isusu i Mariji, nađimo vremena i uzmimo krunicu u ruke.

Ne samo da je izmolimo nego da se u toj molitvi naše srce počne otvarati Bogu po Marijinu primjeru.

DUHOVNO MAJČINSTVO

KADA SUSRETNETE POJAM DUHOVNO MAJČINSTVO, VJEROJATNO POMIŠLJATE ODMAH NA REDOVNICE I NJIHOV ŽIVOTNI POZIV. Najčešće taj

pojam vežemo uz život u celibatu i posvećeni život. Uz svjesno odricanje od biološke djece, da bi se služilo mnogima. No duhovno majčinstvo je poziv i žena koje žive u braku i imaju svoju biološku djecu. Prošli tjedan smo na jednom susretu u župi razgovarali upravo o toj temi. Duhovno majčinstvo! Zanimljiva su bila razmišljanja prisutnih žena. Neke stavri su im bile nove, neke motivirajuće, a o nekima uopće nisu niti razmišljale. Tema je doista široka i u sebi sadrži bogatstvo duhovnog majčinstva, ali i važnost duhovne dimenzije majčinstva.

Dr. Alice von Hildebrand, poznata katolička filozofkinja i teologinja, nije imala biološke djece. No ona se i te kako osjećala duhovnom majkom onima koji su tražili njen savjet i razgovor. Kaže kako je majčinstvo u samoj srži ženskosti i kako smo stvorene da budemo majke. Žena svojim rođenjem već u sebi ima upisan poziv majčinstva. Veličanstven poziv ljubavi koji je Bog usadio u svako žensko biće! Sveta Tereza Benedikta od Križa (Edith Stein) išla je i korak dalje rekavši kako je žena bitan organ za svrhunaravno majčinstvo Crkve. Prvo po svojem tjelesnom majčinstvu. Da se Crkva dovrši – a to znači da dospije do određenog broja članova – mora se trajno rađati čovječanstvo. Ona je pozvana na buđenje i unapređivanje vjerskog, milosnog života u dušama svoje djece, gdje god joj se za to pruži mogućnost, te time ima udio u svrhunaravnom majčinstvu same Crkve.

Lako nam se može dogoditi da postajući biološke majke zaboravimo na ovu duhovnu dimenziju majčinstva i da previdimo situacije u kojima smo mogle postati i duhovne majke. Naš zadatak je prepoznati ljude koje nam Gospodin šalje na put. Naš je zadatak voljeti one koji su slabi, nesretni, bespomoćni i nevoljeni. Ponekad

MIRTA MILETIĆ

NAŠ JE ZADATAK VOLJETI ONE KOJI SU SLABI, NESRETNI, BESPOMOĆNI I NEVOLJENI. PONEKAD SE TO MOŽE UČINITI POKOJOM RIJEČJU, PONEKAD SLUŠANJEM, PONEKAD KONKRETNIM DOBRIM DJELOM.

Foto: Anđelko ICMM

se to može učiniti pokojom riječju, ponekad slušanjem, ponekad konkretnim dobrim djelom.

Razgovarajući sa spomenutom grupom žena o duhovnom majčinstvu, zajedno smo došle do zaključka da često ne prepoznamo gdje to trebamo biti duhovne majke i da se brzo zatvaramo u svoje brige oko vlastite obitelji. Rutina svakodnevnice ponekad odmaže u prepoznavanju poziva koji nam Bog povjerava. Nismo svjesne svog dostojanstva i odgovornosti koju imamo za svijet i Crkvu. Često se „ukalupimo“ i gubimo iz vida nadnaravno. Zaključile smo da smo zaboravile kako nam je Bog dao veću otvorenost za nadnaravno i samim time i odgovornost da svoju obitelj vodimo u Nebo. Gdje je rješenje? Kako imati oči otvorene za drugoga? Kako se otvoriti za duhovno majčinstvo?

Odgovor smo pronašle u sakramentima. Jednostavno zar ne? A opet ih zaboravljamo! Sakramentalni život nas osposobljava za duhovno majčinstvo. Česta ispovijed, pričest i sveta misa vraćaju nas na Izvor. Daju nam „duhovne oči“ kojima jasno vidimo situacije i okolnosti života u kojima je potrebno naše djelovanje. Pozvane smo na duhovno majčinstvo svaki dan, u svakom trenutku. Ne sutra ili u nekoj savršenoj situaciji! Ne kada se osjećamo sigurno i dobro, nego uvijek!

Živjeti duhovno majčinstvo znači biti blizu onima koji su pod križem života. Živjeti duhovno majčinstvo znači i donositi radosnu vijest drugima sve dok se Krist ne oblikuje u njima. Papa Franjo je lijepo opisao majčinstvo rekavši: *Marijina ljubav i ljubav Crkve je konkretna ljubav! Konkretnost je odlika majčinstva žena i majčinstva redovnica*

Evangelist Ivan nam u svom evanđelju donosi scenu posljednjih trenutaka Isusova života na zemlji. Ispod križa stoji njegova majka, žene i ljubljeni učenik. Gospa želi sa svojim djetetom biti do samog kraja. Želi s Njim podijeliti svu bol umiranja. Želi mu biti blizu! Tu su i žene koje stoje uz križ jer je i njihovo srce u svojoj srži majčinsko. I one žele biti blizu Gospodinova križa. Ne bježe od križa! Hrabro i bez straha! Živjeti duhovno majčinstvo znači biti blizu onima koji su pod križem života. Živjeti duhovno majčinstvo znači i donositi radosnu vijest drugima sve dok se Krist ne oblikuje u njima. Papa Franjo je lijepo opisao majčinstvo rekavši: *Marijina ljubav i ljubav Crkve je konkretna ljubav! Konkretnost je odlika majčinstva žena i majčinstva redovnica.*

Nije li Blažena Djeвица Marija u Međugorju, svojim porukama, vrlo konkretna? Traži od nas konkretne korake i vidljivu promjenu. Nепrestano nam daje jasne upute za kršćanski život. Bez okolišanja i bez općenitosti. Ali uvijek s puno ljubavi i blagosti. To je duhovna majka! Evo nam savršenog primjera kako živjeti poslanje duhovnog majčinstva koje ima svaka žena bez obzira na to koji je stalež izabrala.

MEDUGORJE

PORUKE
KRALJICE
MIRA

PORUKE KRALJICE MIRA

„Dragi čitatelji i Gospini prijatelji, preporučujemo vam ovu knjižicu. Ona ne sadrži ni novu objavu ni novo evanđelje. Njezino čitanje vodit će vas i upućivati na Isusa Krista, što je Gospina želja i smisao njezina dolaska k nama.“

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

KREŠIMIR
MILETIĆ

ŽIVIMO U VREMENU U KOJEM SE SVE VIŠE PRIMJEĆUJE ODSUTNOST I IZGUBLJENOST OCA U OBITELJI, PA I U DRUŠTVU. Primjetno je kod muškaraca odgađanje preuzimanja odgovornosti za važne životne izbore i odluke poput sklapanja braka i zasnivanja obitelji. Sve je kasnija prosječna dob stupanja u brak, a statistike govore da je sve manje onih koji se odlučuju na više od jednog ili dvoje djece. Suvremeni muškarac kao da se lakše snalazi bilo gdje drugdje, negoli unutar vlastite obitelji.

Pogledamo li neke trendove u društvu, uočiti ćemo i da se mijenja slika obitelji koja više nužno nije sastavljena od oca, majke i djece budući da je sve veći broj rastavljenih. Rodna ideologija i moralni nered koji je unijela u društva omogućili su ženama da začnu dijete umjetnom oplodnjom s namjerom da same odgajaju djecu bez potrebe za muškim partnerom. Muškarac je tako postao nevažan u prokreaciji, a samim time i nadomjestiv u ljubavi i suvišan u zaštiti. Muškarca se nasilno isključuje i iz rasprave o pobačaju, naglašavajući iskripljenu sliku kako se to pitanje tiče samo žene i njezinog tijela, a ne i nerođenog djeteta i njegovog biološkog oca. Sve se glasnije naglašavaju isključivo negativne i društveno neprihvat-

SVETI BRAKOVİ KOJE PRIŽELJKUJEMO REDOVITO SU PLOD MOLITVE I MILOSTI, OSOBNOG OBRACENJA, KRŠĆANSKE FORMACIJE I ODGOJA. PUT DO UISTINU ZRELIH I SVETIH MUŠKARACA UVIJEK VODI KROZ TA USKA VRATA. NIJE REALNO OČEKIVATI SVETE BRAKOVE UKOLIKO SE DJECU ODGAJA NA LIBERALAN NAČIN, LIŠEN VJERSKE PODUKE I ISKUSTVA ŽIVE VJERE RODITELJA. DIJETE KOJE ODRASTA UZ RODITELJE KOJI NE MOLE, ŽIVI U SVIJETU U KOJEM MU JE SKRIVENA LJEPOTA ZAJEDNIŠTVA S BOGOM KOJI JE IZVOR SVAKOG MAJČINSTVA I OČINSTVA.

Foto: Ahtir JCM

ljive karakteristike uz muškarce, poput nasilja u obitelji ili različitih ovisnosti.

Ovaj nov i poguban oblik totalitarizma koji pod krinkom zaštite ljudskih prava zapravo dokida i uništava temeljne antropološke istine o čovjeku, o spolu, ljudskoj spolnosti, svetosti svakog ljudskog bića, braku i obitelji na poseban je način usmjeren na poništavanje tradicionalnih uloga koje je muškarac imao u obitelji i društvu. Do koje je mjere sve ovo zahvatilo i naše društvo svjedoče i brojni događaji unazad desetak godina, od borbe za pravo roditelja da odlučuju o odgoju svoje djece, do referenduma o braku i nametanja ratifikacije Istarske konvencije. Kao rezultat svega toga, u Hrvatskoj je nedavno vođena i žestoka

...nov i poguban oblik totalitarizma koji pod krinkom zaštite ljudskih prava zapravo dokida i uništava temeljne antropološke istine o čovjeku, o spolu, ljudskoj spolnosti, svetosti svakog ljudskog bića, braku i obitelji na poseban je način usmjeren na poništavanje tradicionalnih uloga koje je muškarac imao u obitelji i društvu.

rasprava oko same definicije obitelji, nakon koje je trenutna, navodno demokršćanska vlast, odustala od uvođenja definicije obitelji u Obiteljski zakon.

S druge strane, kao vjernici svjedoci smo upravo snažnog djelovanja Duha Svetoga u današnjem vremenu koje obilježava duhovna bitka za čovjeka, brak i obitelj. „Zadnja bitka između Boga i Sotone vodit će se preko obitelji i braka“ – riječi su to sestre Lucije, vidjelice iz Fatime. Ova bitka se vodi najprije na području našeg osobnog obraćenja. Sveti brakovi koje priželjkujemo redovito su plod molitve i milosti, osobnog obraćenja, kršćanske formacije i odgoja. Put do uistinu zrelih i svetih muškaraca uvijek vodi kroz ta uska vrata. Nije realno očekivati svete brakove ukoliko se djecu odgaja na liberalan način, lišen vjerske poduke i iskustva žive vjere roditelja. Dijete koje odrasta uz roditelje koji ne mole, živi u svijetu u kojem mu je skrivena ljepota zajedništva s Bogom koji je izvor svakog majčinstva i očinstva.

Mi nismo samo biološki roditelji, već naše roditeljstvo-očinstvo prelazi i u duhovno očinstvo. Muškarac treba razumjeti da je njegova primarna odgovornost kao glave kućanstva voditi duhovnu bitku za život svoje obitelji. Kako nam Sveti Pavao govori u Efežanima 6,12: „Jer nije nam se boriti protiv krvi i mesa, nego protiv Vrhovništava, protiv Vlasti, protiv upravljača ovoga mračnoga svijeta, protiv zlih duhova po nebesima.“ Predivni su odlomci iz Svetog pisma koji govore o ljepoti i važnosti očinstva, osobito duhovnog očinstva. Od Abrahama kojemu je obećano da će u poznim godinama biti otac, da će dobiti sina i brojno potomstvo poput zvijezda na nebu, pa sve do Svete obitelji. Abraham je štapom rastjerivao grabeljivice, Josip bio primoran odvesti obitelj na sigurno u Egipat.

Odlomak na kojem se želim posebno zaustaviti jest onaj o Samuelu i Eliju (1 Sam 3,1-10). Bog se tri puta obraća Samuelu u snu, ali ga dječak ne prepoznaje. Ne prepoznaje što od njega Bog traži, iako čuje nečiji glas. I prvo se obraća Eliju, misleći kako ga Eli doziva. Nije li ovo slika naše djece, koja možda osjećaju poticaje od Gospodina, ali ih bez nas očeva nisu u stanju razumjeti? I što čini

Eli? Eli tumači Samuelu što treba učiniti, daje mu pouku, objašnjava mu tko je taj koji ga zove. Bez Elija, Samuel ne bi razumio glas koji čuje. S druge strane, u ovome osjećam i Božju pedagogiju i upravo želju da dijete preko roditelja nauči tko je Otac. Ali Eli je bio čovjek duboke molitve. Čak i uz duboki molitveni život i blizak odnos s Gospodinom nije iz prve razumio što se događa. Kako ćemo onda mi, ako ne molimo, moći prepoznati ove poticaje kod naše djece? A djeca nas zapravo svakodnevno pitaju: Tko je taj glas koji čujem u dubini svog srca? Priznajem, razmatranje ovog teksta je ostavilo dubok trag u mom srcu. Osjetio sam koliko je važan moj osobni duhovni odnos i zajedništvo s Gospodinom. Bez tog odnosa ne ću biti sposoban dati mojoj djeci ono najvažnije – upoznati ih s Ocem koji je izvor i mog očinstva.

Živeći iskreno i sa zahvalnošću svoju vjeru, sa strahopoštovanjem uzdižući pogled spram nebeskoga Oca kao izvora očinstva, svjedočit ću mojoj djeci da postoji netko veći od mene u koga se mogu pouzdati. Takav pristup u duši djece ostavlja dubok trag za čitav život, a može biti i sjeme djetetova duhovnoga zvanja. Očevi koji ozbiljno shvaćaju duhovnu dimenziju svoga očinstva svjesni su naputka sv. Pavla kako im valja ljubiti ženu i djecu kao što je Krist ljubio svoju Crkvu (usp. Ef 5,22-24), odnosno da je njihova uloga muža i oca neminovno vezana uz spremnost da za dobrobit žene i djece sve žrtvuju počevši od svoga tijela, preko svojih prohtjeva i želja, pa sve do nada i snova, te naposljetku ustreba li i vlastita života.

Na kraju, zaključujem da moje očinstvo može zapasti u krizu tek kad se odvojim od izvora mog očinstva. Kakvo god bilo okruženje u kojem živim, ono nikad ne može biti opravdanje za moju neautentičnost. Jer Bog nam je ostavio sve što nam je potrebno da postignemo svetost. Zato je kriza očeva zapravo plod krize vjere i autentičnog nasljedovanja Krista. I upravo ova spremnost na žrtvu, na potpuno predanje, na iskrenu ljubav je najbolji lijek za današnji svijet koji nasušno treba svete očeve i autentično duhovno očinstvo.

MI NISMO SAMO BIOLOŠKI RODITELJI

UZ KANONIZACIJU BL. KARDINALA NEWMANA

„SRCE SRCU ZBORI!“ ODVAŽNI SVJEDOK PROTIV DUHA VREMENA

Za svoga pohoda Velikoj Britaniji papa Benedikt proglasio je god. 2010. engleskog obraćenika na katolicizam kardinala J. H. Newmana blaženim. Papa će ga Franjo proglasiti svetim 13. listopada ove godine. Vrijedi baciti pogled na tu krajnje zanimljivu osobu koja je proživjela skoro cijelo 19. stoljeće (1801.-1890.), a svojim životom, djelom, pisanom i izgovorenim riječju bio je i ostao nepresušni izvor nadahnuća za potonje naraštaje teologa koji su utisnuli neizbrisivi trag u dvadesetom stoljeću sve do sada.

FRA TOMISLAV PERVAN

U tjecao je na misao R. Gardinija. Upravo su u krugu Gardinijevih prijatelja nastali prijevodi temeljnih Newmanovih djela (npr. *Apologia pro vita sua*, nalik Augustinovim *ispovijestima*). Papa Benedikt svjedoči da je kao mladi bogoslov oduševljeno čitao Newmana, a Newman je svojim teološkim zrenjima, ulozila laika u Crkvi („sensus fidei“) utro put Drugom vaticanskom saboru. Nakon proglašenja svetim zacijelo će biti proglašen crkvenim naučiteljem (jer je svetost za to preduvjet).

O njemu najbolje zbori vlastito svjedočanstvo koje je izrekao u povodu imenovanja kardinalom, 12. svibnja 1879. „Od samoga početka borio sam se protiv velikog zla ovoga vremena. Već više od trideset, četrdeset pa i pedeset godina trudim se prema svojim najboljim snagama pobijati zlo i duh liberalizma na području vjere“. Izrekao je to u povodu uručivanja pečatnice Leona XIII. kojom ga je imenovao kardinalom Rimske Crkve. Za svoje geslo uzeo je „Cor ad cor loquitur“ – „Srce srcu zbori!“ Već to geslo govori kako je za njega bitan personalizam, personalni, osobni odnos u teologiji i filozofiji, namjesto apstraktnoga umovanja i refleksije.

U religijskom liberalizmu, koji prevladava i danas, vidi on najveći izazov za kršćanstvo. Snažni vjernički angažman za objavljenu istinu provlači se kao crvena nit kroza sav njegov život i djelovanje. Upravo je i danas svima veliki uzor taj engleski teolog, dušobrižnik, profesor, obraćenik, koga će papa Franjo uvrstiti u zbor svetih.

JA I MOJ STVORITELJ

J. H. Newman rodio se u građanskoj obitelji 1801. Otac mu je bio bankar, majka pobožna žena, on je prvi od šestoro djece. Već je kao dijete imao u sebi čutilo za vjerske sadržaje. Čitao je Bibliju, pronalazio u njoj etička načela i poruke koje su odgovarale njegovu biću. Ono što mu je manjkalo bijahu istinska vjerska uvjerenja. Stoga se doskora kao mladić morao boriti s kušnjama koje su mu nameštale nevjeru. Htio je biti „gentleman“, o čemu je poslije pisao. Gentleman, ali ne i vjernik. Sam svjedoči: „Sjećam se kad sam mislio kako bih htio biti krjepostan, ali ne i religiozan.

Nisam još bio spoznao koji bi smisao imalo ljubiti Boga“. Posred tih mladenačkih oluja dogodio se u njegovu životu prvi obrat, prvo „obraćenje“, kako ga naziva. Naime, zbog bolesti morao je provoditi ljetne praznike u internatu te je na poticaj svoga učitelja čitao knjigu „Moć istine“ kalvinista Thomasa Scotta. Čitanje te knjige pogodilo ga je izravno u srce. „Pronašao sam mir u misli kako postoje dva, samo dva bića koja su apsolutno i zorno samorazumljiva, naime, ja i moj Stvoritelj“. Iz knjige je uzeo dvije riječi koje su opečatile cijeli njegov život: „Svetost ima prednost pred mirom“ te „rast je jedini dokaz života“.

Od vremena toga prvoga obraćenja Newman je trajno žudio odlučno slijediti istinu. „Kad mi bijaše 15 godina, dogodila se u mome životu i mišljenju velika promjena. Došao sam pod utjecaj posve određene vjeroispovijedi, a moj je duh prihvaćao i asimilirao u sebe dogmatske istine koje zahvaleći Božjoj dobroti i milosti nikada više nisu izbrisane niti pomućene“. Za njega su velike kršćanske vjerske istine kao utjelovljenje Boga u Isusu, zatim djelo spasenja i otkupljenja, dar Duha Svetoga sve više i više živa stvarnost. U to je vrijeme položio i zavjet doživotnoga beženstva, čistoće, čemu je ostao trajno vjeran.

Svojim pronicljivim, rekli bismo genijalnim umom obuhvatio je velike izazove cijele jedne epohe, između vjere i nevjere, između kršćanske poruke i nadolazećeg relativizma, koji degradira kršćanstvo na samo neku od više mogućnosti na veletržnici svjetske ponude religija. Kušao je dati odgovore na te izazove, ponuditi suvremenom čovjeku pomoći kako doći do vjere.

Nažalost, u to je doba čitao dosta protukatoličkih autora te je bio osvjedočen kako je papa Antikrist, a Katolička Crkva nemoralna, praznovjerna institucija. Redovito je primao pričest, svakodnevno molio, uvježbavao se u Božjoj prisutnosti, meditirao tekstove Svetoga pisma, borio se protiv oholosti, taštine, seksualnih kušnja, držao svoje osjećaje, porive i temperament pod kontrolom. Borio se protiv grijeha. Naime, za odrastanje imao je snažne kušnje kojima se odlučno suprotstavljao. Pisao je: „Ljudi ovoga svijeta, puteni i nevjernici, uvjereni su kako su kušnje koje doživljavaju te grijesi kojima podliježu dio njihove naravi – pa stoga nemaju krivnje. Na taj način stavljaju pod upitnik stvarnost grijeha, a grijeh je najveće zlo i nesreća svakog čovjeka. Ne može se kročiti putem vjere prema punini sreće u nebesima ako čovjek već na samom početku ne počne mrziti grijeh“.

U svemu je naime slijedio glas savjesti koja mu bijaše ujedno i Božji glas. „Temeljne obavijesti o svijetu imamo preko svojih osjetila, a mjerodavne informacije o samome Gospodinu i Bogu ovoga svemira primamo najprije od svoje savjesti... Preko nje primamo trajno nove dokaze o

postojanju suverenog Gospodara od koga potječu sve pojedine zapovijedi koje imamo u svojoj svijesti“.

ČEŽNJA ZA ISTINOM

U svom traganju za istinom Newman je krajnje beskompromisan. Pisao je: „Cijelim svojim bićem i srcem žudim za istinom. Želim je obujmiti gdje god da je nađem“. God. 1817. započeo je sa studijem u Oxfordu. Prve četiri godine studirao je književnost, matematiku i pravo, potom anglikansku teologiju. Zbog svoje izvanredne darovitosti već je god. 1822. imenovan profesorom teologije na Oriel koledžu. U svibnju 1825. zareden je za anglikanskoga pastora. Godine 1828. preminula je njemu najdraža sestra Mary i to bijaše jedno od bolnijih iskustava u životu mladoga Newmana. To mu je posvijestilo krhkost zemaljskog života te mu je pogled usmjerilo prema vječnosti. Shvatio je kako je moralno i duhovno savršenstvo – dakle svetost – bitnija od svih intelektualnih dostignuća.

U prosincu 1832. zaputio se na putovanje brodom prema Španjolskoj, Gibraltar, Alžiru, Malti, Siciliji, Napulju i Rimu. U Vječni je grad stigao u ožujku 1833. Pogled na Rim, umjetničko blago, arhitekturu ostavio je na njega kolosalan dojam. Na povratku je spjevao čuvenu pjesmu *Lead, kindly light* gdje opijeva prolaznost i krhkost vlastite egzistencije te posvemašnje predanje u ruke Milosrdnoga Oca. Sve je to pripomoglo da je Newman cijelim bićem težio za svetošću.

Pisao je: „Ako Boga ne ljubimo, to je stoga što nemamo čežnje da ga ljubimo, ili jer nismo pokušali ljubiti ga, ili pak nikada nismo ni molili da ga možemo uzljubiti... Riječ je o čežnji htjeti upoznati svoga Stvoritelja, te osjetiti žar i poriv srca služiti mu. To prethodi religijskom obraćenju“.

DRUGA REFORMACIJA

Kao profesor i anglikanski duhovnik kušao se orijentirati prema ranoj Crkvi. Studirao je crkvene oce koji su sred poganskoga svijeta naviještali Isusa Krista. Istodobno je zabrinuto promatrao liberalni utjecaj u svojoj zajednici, među profesorima na Oxfordu i cijeloj Engleskoj te sve snažnije pokušaje potiskivanja vjere iz javnoga života.

Da bi se tomu suprotstavio, s neko-licinom svojih prijatelja utemeljio je tzv. Oksfordski pokret 1833. Vodeći

likovi toga pokreta bili su osvjedočeni kako je Engleska otpala od vjere te da joj treba „druga reformacija“ – dubokosežna dogmatska, liturgijska i duhovna obnova u duhu rane Crkve. Temeljno načelo toga pokreta sazeo je u nekoliko riječi: „Moja se borba usmjeruje protiv liberalizma. Pod liberalizmom shvaćam protudogmatsko načelo sa svim posljedicama. Od svoje petnaeste godine dogma bijaše temeljno načelo moje vjere. Ne poznajem niti mogu zamisliti sebi neku drugu vjeru. Vjera kao puki osjećaj za mene je san i tlapnja“.

Izdavali su tzv. „Tracts“ – kratke spise koji su udarili kao grom iz vedra neba. Htjeli su protresti savjesti. Newman je bio svjestan da će dobiti bitku protiv duha vremena samo ako ima čvrsto tlo pod nogama. Tlo je otkrio u spisima crkvenih otaca koje je poštivao i volio kao istinske svjedoke kršćanske vjere.

U RELIGIJSKOM LIBERALIZMU, KOJI PREVLAĐAVA I DANAS, VIDI ON NAJVEĆI IZAZOV ZA KRŠĆANSTVO. SNAŽNI VJERNIČKI ANGAŽMAN ZA OBJAVLJENU ISTINU PROVLAČI SE KAO CRVENA NIT KROZA SAV NJEGOV ŽIVOT I DJELOVANJE. UPRAVO JE I DANAS SVIMA VELIKI UZOR TAJ ENGLJSKI TEOLOG, DUŠOBRIZNIK, PROFESOR, OBRAČENIK, KOGA ČE PAPA FRANJO UVRSTITI U ZBOR SVETIH.

OTKUPITELJEVO STADO

Htio je podariti anglikanizmu čvršće teološke temelje pa je stoga razvio tzv. teoriju „via media“, srednjeg puta. Htio je time pokazati kako je anglikanska zajednica, za razliku od protestantizma, koji je napustio vjerske istine te katolicizma koji je dodavao nove dogme, upravo „via media“ pravi put koji ostaje vjerran baštini rane Crkve. Studirajući crkvenu povijest otkrio je činjenicu koja ga je potresla. Već je, naime, u četvrtom stoljeću postojala tzv. „via media“ između arijevac i Rima, tzv. semiarijevci. Istina pak nije bila u

U današnjemu srazu s liberalizmom, relativizmom, religijskom „veletržnicom“ i ponudom svega i svačega Newman može biti jasni orijentir protiv duha vremena i rastakanja vjere. Slobodno ga se može zvati crkvenim ocem našega doba.

njih, nego na strani Rima pa mu se teorija „via media“ urušila kao kula od karata.

Nakon toga povukao se u Littlemore, naselje u blizini Oxforda te je tu u molitvi, postu i studiju tražio pravu Crkvu. Posebno ga je mučilo pitanje kako pravdati nauk koji prividno ne spada u vjerski poklad rane Crkve. Odgovor na to pitanje otkrio je za svoga istraživanja o razvitku vjerskoga nauka koji je postao teološkim klasikom. Novije katoličke dogme nisu unakazivanje vjere nego autentični razvitak Bogom dane objave. I što se više udubljavao u svoj studij, sve je jasnije spoznao kako je rimska Crkva prava Crkva. Devetoga listopada 1845. prešao je u Katoličku Crkvu. Četrdeset i četiri godine proživio je kao anglikanac, a sljedećih 44 godine kao katolik. Na

temelju svoje ljubavi prema istini i svoje spremnosti slijediti glas savjesti bez „kako, zašto i ali“, on je eminentno ekumenska pojava.

DOKAZI ISTINE

Nakon obraćenja Newman je doskora u Rimu zaređen za katoličkog svećenika te je utemeljio u Engleskoj Oratorij sv. Filipa Nerija u Birminghamu. Odsada je djelovao kao teolog i dušobrižnik, trudio se oko obrazovanja engleskih katolika, koji u to doba bijahu mahom irski radnici i sluškinje. Ne treba ni spominjati duhovni lom koji je nastao u njemu. Stari prijatelji su ga ostavili, ostao je sam. Katolici su prema njemu sumnjičavi i nepovjerljivi jer je bio odveć slobodan u svojoj misli. Trudio se oko toga da vjernici moraju biti sposobni za duhovne izazove sa suvremenim svijetom, moraju poznavati vjeru i znati je braniti.

Pisao je djela o razvoju crkvenoga nauka i vjere, napisao kapitalnu studiju o pristanku vjerskim istinama (Grammar of Assent). Analizira čin kojim ljudski duh prihvaća Božju objavu. Pokazuje kako obični vjernik dolazi do sigurnosti u pitanjima vjere. Završni dio knjige sadrži odsjek u kome izlaže dokaze za objavljenu istinu u srazu s naravnom religijom, židovskim vjerovanjem te religijama rimskoga carstva. To je nešto kao suvremena obrana katoličkoga vjerovanja u pluralističkom i multi-kulti ozračju.

Tvrđi kako se naravna religija temelji na svijesti grijeha. Naravna religija spoznaje bolest, ali ne može ponuditi lijek. Lijek je u Isusu, jedinomu posredniku između Boga i ljudi. To je temelj objave. Kršćanstvo je ispunjenje obećanja danih Abrahamu i ocima. To je razlog zašto je kršćanstvo već u početku uhvatilo duboki korijen u svim sljevima društva. Ono je nudilo lijek za svaku duboku ljudsku ranu, ono je dar za ljudsku narav. Ono je živa istina koja nikada ne zastarijeva. Ono što nas s kršćanstvom i Crkvom povezuje nije starina, nego nevidljiva, sakramentalna zbiljnost Crkve i u Crkvi. Do dana današnjega obredi i običaji u Crkvi prizivlju djelatni zahvat nevidljive Svemoći koja je u Isusovo vrijeme započela svoj hod kroz povijest.

Tu je najprije sveta Misa u kojoj Onaj koji je na križu za nas umro svojom prisutnošću ponazočuje i

Bio je napadan i zdesna i slijeva, i od anglikanaca i konzervativnih katolika, pa je u vlasitu obranu napisao nešto nalik Augustinovim Ispovijedima, „Apologia pro vita sua“ – u obranu vlastitoga života, životnoga puta, uvjerenja, rasta i urastanja u Gospodina – upravo kao Augustin, kao sv. Pavao, kao veliki svetc.

ovjekovječuje svoju žrtvu. Potom Isus svojim punim božanstvom ulazi u čovjekovu dušu i tijelo, što je neponovljiva kršćanska povlastica. Potom Isusova prisutnost u Crkvi, liturgiji, sakramentima. Isus je ispunjenje svih čovjekovih težnja i potreba.

Bio je napadan i zdesna i slijeva, i od anglikanaca i konzervativnih katolika, pa je u vlasitu obranu napisao nešto nalik Augustinovim Ispovijedima, „Apologia pro vita sua“ – u obranu vlastitoga života, životnoga puta, uvjerenja, rasta i urastanja u Gospodina – upravo kao Augustin, kao sv. Pavao, kao veliki svetc.

Svojim pronicljivim, rekli bismo genijalnim umom obuhvatio je velike izazove cijele jedne epohe, između vjere i nevjere, između kršćanske poruke i nadolazećeg relativizma, koji degradira kršćanstvo na samo neku od više mogućnosti na veletržnici svjetske ponude religija. Kušao je dati odgovore na te izazove, ponuditi suvremenom čovjeku pomoći kako doći do vjere. I danas su krajnje aktualni, kao i u slučaju J. Ratzingera, njegove misli o vjeri i razumu, o ulozi laika te „sensus fidei fidelium“, kako, naime, i vjernički puk nosi u sebi snagu Duha Svetoga i mogućnost spoznaje i razlikovanja istine od krivovjerja te značenju dogme, poslanju Crkve, pogotovo o ulozi i značenju savjesti. Ne bez razloga prozvan je „crkvenim ocem novoga doba“.

PROSVJED PROTIV RELIGIJSKOGA LIBERALIZMA

Već smo gore u uvodnim riječima spomenuli njegov govor što ga je održao u povodu izbora za kardinala a odnosi se na kritiku liberalizma u pitanjima religije. Taj je mentalitet onodobno opisao riječima koje su gotovo proročke i za naše vrijeme. Ništa nisu izgubile od svoje vrijednosti ni sudobnosti. Religiozni liberalizam jest „nauk kako ne postoji pozitivna istina u religiji, te da je naprotiv jedno vjerovanje dobro kao i drugo, kako naime, ... objavljeni religija nije istina, nego osjećaj i stvar ukusa, nikakva objektivna činjenica, kako nije nadnaravna, i svatko ima svoje pravo da mu govori što mu konkretno godi i odgovara. Reflektirati o religiji nekoga čovjeka jest obična preuzetnost kao što je drskost zanimati se za izvore njegovih prihoda te oko obiteljskoga života. Religija nije ni na koji način društvena poveznica“. Protiv takvih se uvjerenja trajno borio. Mentalitet koji je prije stoljeće i pol kritizirao Newman postao je danas uvelike na Zapadu duh vremena. Naš novi svetac poziva nas ne sklapati s duhom vremena nikakve pogrešne kompromise, nego se smjelo zalagati za objavljene istine i vjeru. Jer i danas je Isus Krist jedini put, istina i život (Iv 14,6). Svaki kompromis vodi u kompromitaciju istine. Ne postoji zajedništvo između istine i laži, Isusa i Belijara, rekao bi Pavao (2 Kor 6,15).

U današnjemu srazu s liberalizmom, relativizmom, religijskom „veletržnicom“ i ponudom svega i svačega Newman može biti jasni orijentir protiv duha vremena i rastakanja vjere. Slobodno ga se može zvati crkvenim ocem našega doba. Preminuo je u dubokoj starosti, a prijatelje je molio da mu nad grob stave epitaf: „Ex umbris et imaginibus in veritatem“ – „Iz sjena i slika prema Istini“. Gospodinu smo zahvalni za tu neponovljivu, genijalnu pojavu.

1. MEĐUNARODNA DUHOVNA OBNOVA ZA GLAZBENIKE

Međugorje, od 11. do 14. studenoga 2019. godine

Tema:

„Idi za mnom“ (Mk 10, 21)

U Gospinoj školi

Program:

PONEDJELJAK, 11. STUDENOGA 2019.

14.00 Registracija sudionika
16.00 Uvod u duhovnu obnovu
17.00 Večernji molitveni program u crkvi

UTORAK, 12. STUDENOGA 2019.

9.00 Jutarnja molitva
9.30 Predavanje, razgovor
12.00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu u tišini
15.00 Predavanje, razgovor
17.00 Večernji molitveni program u crkvi
21.00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu

SRIJEDA, 13. STUDENOGA 2019.

6.30 Molitva na Križevcu
11.00 Predavanje, razgovor
12.00 Klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu u tišini
15.00 Predavanje, razgovor Priprava za ispovijed
17.00 Večernji molitveni program u crkvi, meditacija u dvorani uz glazbenu animaciju sudionika

ČETVRTAK, 14. STUDENOGA 2019.

7.00 Molitva na Brdu ukazanja
10.00 Predavanje, razgovor
Završna sv. misa

Predavač je fra Ante Vučković, ofm. Rođen je 1958. u Sinju u brojnoj obitelji. Član je franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja sa sjedištem u Splitu. Sjemenište i klasičnu gimnaziju završio je u Sinju, a teologiju u Makarskoj i Zagrebu. Za svećenika je zaređen 1983. Nakon službe kapelana u Metkoviću i Münchenu studirao je filozofiju u Münchenu i Rimu gdje je i doktorirao na dimenziji slušanja kod Martina Heideggera. Predavao je filozofiju u Rimu, na Papinskom sveučilištu Antonianum i na Franjevačkoj teologiji u Makarskoj. Profesor je filozofije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu. Predaje i na Filozofskom odsjeku istoga sveučilišta. Voditelj je duhovnih vježbi, seminara i duhovnih obnova. Duhovni je pratitelj i savjetnik. Objavio je nekoliko knjiga. Objavljuje u stručnim i populističkim časopisima. Duhovna obnova će se održati u dvorani iza crkve. Prilog za troškove je 40 €. Prijave možete izvršiti putem e-maila: mir@medjugorje.hr. Broj sudionika je ograničen zbog prostora, stoga vas molimo da svoje prijave izvršite što prije. Isto tako molimo sve sudionike duhovne obnove da sami osiguraju smještaj u Međugorju. Zbog organizacije duhovne obnove, i vaše sigurnosti, molimo vas da se smatrate registrirani tek nakon što dobijete potvrđan odgovor. Ako odgovor niste dobili, to znači da nismo dobili vašu prijavu i da niste registrirani, jer ste vaš e-mail uputili na krivu adresu ili imate virus pa se pošta automatski blokira. Stoga se možete smatrati registrirani tek nakon što ste primili potvrđan odgovor.

U postulaturu Hercegovačke franjevačke provincije primljeno deset kandidata

U postulaturu Hercegovačke franjevačke provincije primljena su u subotu 21. rujna 2019. desetorica ovogodišnjih kandidata: Alen Barać (župa Široki Brijeg), Franjo Brbor (župa Humac), Ante Kelava (župa Roško Polje), Nikola Kolak (župa Veljaci), Ivan Lovrić (župa sv. Ane u Zagrebu), Filip Miloš (župa Grude), Antonio Nikolić (župa Mostar), Antonio Ramljak (sjemeništarac - župa Posušje), Marko Vukadin (župa Seonica) i Lucijan Zeljko (župa Široki Brijeg).

Provincijal fra Miljenko Šteko uputio je kandidatima poticajne riječi o tome što je redovnički poziv i što je postulatura. Postulante je predstavio odgojitelj postulanata fra Iko Skoko, a provincijal ih je primio u postulaturu. Provincijal je zatim blagoslovio franjevačke znakove Tau i predao ih novim postulantima.

Postulatura je neophodna etapa kao primjerena priprema za novicijat. To je vrijeme u kojem postulant učvršćuje vlastitu odlučnost da se postupno pripremi za franjevački način života.

Papa Franjo uvrstio u Kardinalski zbor trinaestoricu novih kardinala

„Svjedočite Krista milosrdnim srcem“, poručio je papa Franjo u subotu 5. listopada popodne u bazilici sv. Petra tijekom svog šestog javnog konzistorija, obilježenog misionarskim duhom, trinaestoricu novih kardinala, kojima je podijelio kardinalski šešir. Osmorica ih pripada misionarskim redovničkim zajednicama. Desetorica imaju pravo glasa kod izbora novog Pape, a trojica su navršila 80 godina. Kardinalski zbor sada ima 228 članova od kojih je većina nazočila zajedno s izaslanstvima sa svih pet kontinenata ovoj svečanosti. Među njima bio je i zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić.

U Kardinalski zbor su uvršteni predsjednik Papinskog vijeća za međureligijski dijalog mons. Miguel Angel Ayuso Guixot, MCCJ; arhivar i knjižničar Svete Rimske Crkve mons. José Tolentino Medonça; nadbiskup Jakarte mons. Ignacije Suharyo Har-

djoatmodjo; nadbiskup San Cristóbal de la Habane mons. Juan de la Caridad García Rodríguez; nadbiskup Kinshase mons. Fridolin Ambongo Besungu, OFM Cap.; nadbiskup Luksemburga mons. Jean-Claude Höllerich, SJ; biskup Huehuetenamga mons. Alvaro L. Ramazzini Imeri; nadbiskup Bologne mons. Matteo Zuppi; nadbiskup Rabata mons. Cristóbal López Romero, SDB i podtajnik Odjela za migrante – Dikasterija za služenje cjelovitom ljudskom razvoju preč. o. Michael Czerny, SJ.

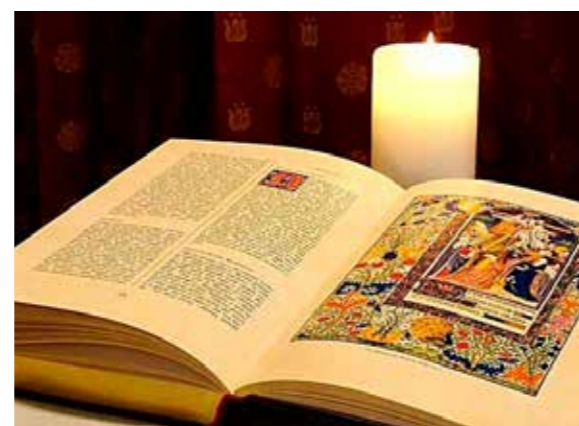
Zajedno s njima Papa je članovima Kardinalskog zbora pridružio dvojicu nadbiskupa i jednoga biskupa koji su se istaknuli u svome služenju Crkvi. To su umirovljeni nadbiskup Neptea mons. Michael Louis Fitzgerald; umirovljeni nadbiskup Kaunasa mons. Sigitas Tamkevicius, SJ i umirovljeni biskup Benguele mons. Eugenio Dal Corso.

Papa ustanovio Nedjelju Božje riječi

U Vatikanu je 30. rujna objavljeno apostolsko pismo u obliku motu propria „Aperuit illis“ kojim Papa određuje da „Treća nedjelja kroz godinu bude posvećena slavljenju, razmišljanju i širenju Božje riječi“. Nedjelja Božje riječi slavit će se svečano kako bi se otkrilo pashalno i spasenjsko značenje Božje riječi koja na uvijek novi način potiče izaći iz individualizma i iznova se roditi za ljubav.

Naslov dokumenta „Aperuit illis“ dolazi od teksta iz Lukina evanđelja „Tada im otvori pamet da razumiju Pisma“ (24,45). Objavljen je na liturgijski spomen svetoga Jeronima, na početku 1600. obljetnice smrti glasovitog prevoditelja Biblije na latinski koji je govorio: „Ne poznavati Pisma znači ne poznavati Krista“. Papa objašnjava kako se tom inicijativom, o kojoj je već bilo riječi već na završetku Izvanrednog jubileja milosrđa, želi odgovoriti mnogim vjernicima koji su tražili da se ustanovi Nedjelja Božje riječi.

Ulicama Zagreba odjekivala pjevana krunica u prvoj Marijanskoj procesiji za život

Prva „Marijanska procesija za život“, u čast Bezgrješnom Srcu Marijonom, ujedinila je 15 hrvatskih gradova na početku nove jesenske molitvene kampanje '40 dana za život'. Procesija se održala u večernjim satima u srijedu 25. rujna u Šibeniku, Kninu, Splitu i Zagrebu, Gospiću i u Slavanskom Brodu.

Marijanskom procesijom za život organizatori – Udruga 'Hrvatska za život' i Inicijativa '40 dana za život' – željeli su na još jedan način molitvom krunice, duhovnom pjesmom i javnim očitovanjem vjere podsjetiti širu javnost da se i od ove jeseni moli 'za život' ispred bolnica, klinika i domova zdravlja od 25. rujna do 3. studenoga.

Kampanja '40 dana za život' održava se u 33 grada na 35 mjesta. Novi gradovi sudionici koji su se uključili su Vrbovec, Zaprešić, Trogir i Poreč.

Poljski kardinal Stefan Wyszyński bit će proglašen blaženim

Papa potvrdio čudo po zagovoru kardinala Stefana Wyszyńskog čime je otvoren put njegovu proglašenju blaženim.

Papa Franjo primio je 2. listopada u audijenciju prefekta Kongregacije za kauze svetaca kardinala Angela Becua. Tijekom audijencije Papa je dao odobrenje istoj Kongregaciji da proglasi dekrete kojim se priznaju čuda odnosno mučeništvo petero časnih slugu i službenica Božjih, te herojske kreposti dvoje slugu Božjih i jedne službenice Božje, objavio je Tiskovni ured Svete Stolice.

Jednim od potvrđenih dekreta priznaje se čudo u kauzi za proglašenje blaženim i svetim sluge Božjega Stefana Wyszyńskog, kardinala Svete Rimske Crkve, nadbiskupa metropolita Gniezna i Varšave, poljskog prima-sa. Stefan Wyszyński rođen je Zuzelu u Poljskoj 3. kolovoza 1901. a umro 28. svibnja 1981. u Varšavi u Poljskoj. Tako će Katolička Crkva uskoro imati pet novih blaženika.

Dekretima su potvrđena i čuda po zagovoru časnog slugu Božjega Francesca Mottole, dijecezanskog svećenika, zatim časne službenice Božje Alessandre Sabattini, slugu Božjega Giovanniya Roiga y Digglea, vjernika laika ubijenog tijekom Španjolskog građanskog rata te službenice Božje Benigne Cardoso da Silve, vjernikine laikinje koja je podnijela mučeništvo u Brazilu 1941. godine.

Herojske krjeposti su priznate slugama Božjim nadbiskupu Augustu Cesareu Bertazzoniju iz Italije i francuskom svećeniku Giovanniyu Luigiju Querbesu te službenici Božjoj španjolskoj redovnici Mariji Francesci del Bambino Gesù.

Papa otvorio Biskupsku sinodu za Amazoniju

Posebna skupština Biskupske sinode o Amazoniji otvorena je u nedjelju 6. listopada misnim slavljenjem koje je u bazilici sv. Petra predvodio papa Franjo, u zajedništvu s biskupima i članovima Sinode, te starim i novim članovima Kardinalskog zbora.

U homiliji je Papa pozvao pastire da hodaju zajedno s onima koji su darovali život ovoj regiji te ožive vatru primljene ljubavi. Dar koji smo primili je zapaljena vatra ljubavi prema Bogu, ali i prema braći. Vatra se ne hrani, nego sama umire ako se ne podržava, izumire ako je pepeo prekrije. Ako sve ostaje kako je bilo, ako dane proizvodimo na način „uvijek se tako činilo“, tada dar nestaje

ugušen pepelom strahova i brigom o zadržavanju statusa quo. Ali Crkva se ni na koji način ne može ograničiti na pastoralnu skrb za one koji već poznaju Kristovo evanđelje. Misionarski poticaj jasan je znak zrelosti crkvene zajednice, koja je uvijek u izlasku, nikada zatvorena u sebi, Isus nije došao donijeti večernji povjetarac, već vatru na zemlji – rekao je Papa.

KRUNA/VIJENAC, KRUNICA, ROZARIJ ILI RUŽARIJ

Grčka riječ Στέφανος (stephanos) znači „kruna“, „vijenac“. Od toga je došlo naše ime Stjepan kad nismo imali glasa f. Zato ćemo u kalendarima uz Stjepan naći Krunoslav i Vjenceslav. Lat. riječ *corona* prilagođena je hrvatskom jeziku kao kruna. Toliko je udomaćena da i ne osjećamo njezino strano podrijetlo. Slično je i u njem. *Krone* u istom značenju.

Vladari (carevi, kraljevi) bivali su okrunjeni, dobivali su krunu kao znak vlasti. Britanska kraljica Elizabeta II. jedva se naviknula na krunu, a kad joj je postala preteška, zamijenila ju je šešišom. Kristu su podrugljivo stavili na glavu trnovu krunu. Godine 1432. ustanovljena je posebna svetkovina Krista Kralja. Slavni Krist Kralj prikazuje se s pravom kraljevskom krunom.

Kršćanski Istok i Zapad iskazivao je Mariji posebnu čast, njegovali prema njoj posebnu pobožnost i utjecali se njoj kao moćnoj zagovornici u svim svojim nevoljama, kao pojedinci i skupine, narodi. Razlozi tolikoga pouzdanja u Mariju su sasvim razumljivi, opravdani i biblijski utemeljeni.

Pozdrav anđela Gabrijela (anđelov/ anđeoski pozdrav) i Elizabetin blagoslov iz prvoga poglavlja Evanđelja po Luki pokazuju njezinu poniznost, poslušnost, predanost i veličinu, moć. Elizabeta je u njoj prepoznala majku Spasitelja svoga i, prosvijetljena Duhom Svetim izgovorila je riječi blagoslova, a čedo je zaigralo u njezinoj utrobi.

Na temelju anđelovih i Elizabetinih riječi vrlo je rano nastala molitva koja je u latinskom glasila: **Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus et benedictus fructus ventris tui.** I naziva se po prvim riječima *Ave Maria*. Slična je molitva nastala i na kršćanskom Istoku: Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε, κεχαρισμένη Μαρία, ὁ Κύριος

μετά σοῦ. εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ta molitva na prvom mjestu ističe da je Marija – bogorodica, djeвица i da je ona rodila Spasitelja naših duša. To je uneseno u molitvu nasuprot raznim herezama na kršćanskom Istoku koje su to nijekale. To se u prvom dijelu molitve *Ave Maria* ne ističe. Tek će se kasnije, pred kraj 15. stoljeća, kada se proširio običaj moljenja *Santa Maria (Sveta Marijo)*, istaknuti da je Marija majka Božja (= bogorodica). Tada je na kraju prvoga dijela dodano: *Jesus (Isus)*, a na kraju drugoga dijela *Amen*. Spomenuta molitva na grčkom poslužila je kao predložak za prijevod na slavenske jezike i bila poznata diljem slavenskoga svijeta. Drugi dio razvio se samo na Zapadu.

Početkom 12. stoljeća na Zapadu je bila proširana praksa da se *Ave Maria* (samo prvi dio, drugoga nije bilo) recitira. Pomalo je nastajao i drugi dio molitve, koji počine riječima *Sancta Maria (Sveta Marijo)*. Drugi dio tek pri kraju 15. stoljeća dobiva konačan latinski oblik: **Sancta Maria, Mater Dei, ora pro nobis peccatoribus, nunc et in hora mortis nostrae. Amen.** Tada je na kraju prvoga dijela dodano: *Jesus (Isus)*, a na kraju drugoga dijela *Amen*. Da se to nije još dugo ustalilo, vidimo na str. 118. Vrančićeva Rječnika iz 1595. godine (Dictionarium quinque nobilissimarum Europae linguarum, 1595., pretisak 1971.). On ima samo prvi dio *Ave Maria (Zdrava budi Maria)*, a na kraju ima u svim jezicima dvočlano ime: *Jesus Christus*, u hrv. Isus-Karst, iz čega će u hrvatskom nastati i proširiti se sraslica *Isukrst*.

Vratimo se sad kruni, krunici itd. Riječ *krunica* uma-njenica je prema riječi *kruna*. Vrlo je zanimljiv način nastanka krunice. Marija je kao MAJKA VELIKOGA KRALJA zaslužila najljepšu krunu. U 14. stoljeću bio je običaj među zaljubljenima da se međusobno darivaju krunama, vijencima ruža. Odatle je Heinrich Seuse, mistik, dominikanac iz Konstanz došao na ideju da Blaženoj Djevici Mariji, našoj Kraljici, isplete vijenac od 150 ruža. Budući da je ruža u lat. *rosa*, a slično je i u drugim jezicima, to je nazvano lat. *rosarium*, prema čemu je u hrvatskom nastalo *rozarij* (kao najbliže latinskom) zatim *ruzarij*, *ružarij*. Usporedno s tim nazivima u nas se upotrebljavala i riječ *krunica*. Bila je to kruna, vijenac u prenesenom smislu: 150 moljenja, recitiranja molitve *Ave Maria*.

U skoru je njemački kartuzijanac Henrik Kalkar podijelio krunicu, ružarij od 150 zdravomarija na 15 desetki između kojih je umetnuo molitvu *Oče naš*. Gotovo istodobno nastaje legenda da je sveti Dominik utemeljio krunicu, ružarij, što je osobito širio njegov subrat Alan de la Roche.

U 15. stoljeću desetice krunice, ružarija povezuje se s razmišljanjem o otajstvima Isusova i Marijina života i djelovanja. Tako su nastala tri niza otajstava: radosna, žalosna i slavna. Svaki niz otajstava mogao je biti i kao manja cjelina od 50 zdravomarija. Od 15. stoljeća takvo moljenje krunice, rozarija doživjelo je velik procvat i proširilo se po kršćanskoj Europi.

Kako se je molitva krunice naglo širila po Europi, godine 1521. dominikanac Alberto da Castello sveo je ova otajstva uz pojedine desetice krunice na 15. Kao uvod u pojedinu deseticu rekla bi se ukratko tema razmatranja ili bi se na kraju svake zdravomarije unutar pojedine desetice dodao odgovarajući zaziv. Tako se je molitva krunice znatno pojednostavnila, uskladila, ujednačila na širem prostoru. Mnoga marijanska bratstva širom tadašnje Europe rado su prihvatila pobožnost krunice.

Za vrijeme Lepantske bitke (1571.) u Korintskom zaljevu protiv osmanlijske vojske papa Pio V. pozvao je sve vjernike da mole Gospinu krunicu. Kršćanska je vojska pobijedila i u znak zahvalnosti nastale su listopadske pobožnosti. One su se uz svibanjske i svakodnevne gotovo u jednakom obliku sačuvala do naših dana.

Papa Ivan Pavao Drugi u povodu 25. obljetnice svojega pontifikata uveo je godine 2002. još jedan niz otajstava – otajstva svjetla. Time je Marijina kruna, vijenac, krunica, ružarij uvećan za 50 „ruža“.

Pri molitvi krunice netko treba i brojiti zdravomarije. Za to se je napravila posebna *brojanica* (pomoć pri brojenju). I ta se brojanica naziva *krunica*. U nekim se krajevima zove *očenaši*, premda se u moljenju krunice deset puta više moli *Zdravo Marijo* nego *Oče naš*.

Djeca majku časte, vole i mole: Kraljice krunice, moli za nas!

MILE MAMIĆ

Tjedni molitveni program

zimski raspored (od 1. rujna do 31. svibnja)

PONEDJELJAK I SRIJEDA

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. mise na hrvatskom
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne Sv. mise na različitim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

POTICAJ ZA LECTIO DIVINA

Iz preobilja biblijskih tekstova Crkva nam iz dana u dan nudi odabranu duhovnu hranu – misna čitanja iz Staroga i Novoga zavjeta. Iz broja u broj Glasnika mira u ovoj ćete rubrici naći kratice koje upućuju na biblijsku knjigu, poglavlje i redak misnih čitanja za razdoblje od 15. do 15. u mjesecu. Božja je riječ radosna vijest. Ona je živa i djelotvorna. Ako se izložimo njezinu djelovanju, ona ima snagu mijenjati nas.

Utorak, 15. 10. 2019.

Sv. Terezija Avilska, djeвица i crkvena učiteljica
od dana: Rim 1,16-25; Ps 19,2-5; Lk 11,37-41

Srijeda, 16. 10. 2019.

Rim 2,1-11; Ps 62,2-3.6-7.9; Lk 11,42-46

Četvrtak, 17. 10. 2019.

Rim 3,21-30a; Ps 130,1-6b; Lk 11,47-54

Petak, 18. 10. 2019.

SV. LUKA EVANĐELIST
vl.: 2Tim 4,10-17b; Ps 145,10-13b.17-18; Lk 10,1-9

Subota, 19. 10. 2019.

Rim 4,13.16-18; Ps 105,6-9.42-43; Lk 12,8-12

Nedjelja, 20. 10. 2019.

Izl 17,8-13; Ps 121,1-8; 2Tim 3,14 – 4,2; Lk 18,1-8

Ponedjeljak, 21. 10. 2019.

Rim 4,20-25; Otpj. pj.: Lk 1,69-75; Lk 12,13-21

Utorak, 22. 10. 2019.

Sv. Ivan Pavao II., papa
Rim 5,12.15b.17-19.20b-21; Ps 40,7-10.17; Lk 12,35-38

Srijeda, 23. 10. 2019.

Rim 6,12-18; Ps 124,1-8; Lk 12,39-48

Četvrtak, 24. 10. 2019.

Rim 6,19-23; Ps 1,1-4.6; Lk 12,49-53

Petak, 25. 10. 2019.

Rim 7,18-25a; Ps 119,66.68.76-77.93-94; Lk 12,54-59

Subota, 26. 10. 2019.

Rim 8,1-11; Ps 24,1-6; Lk 13,1-9

Nedjelja, 27. 10. 2019.

Sir 35,12-14.16-18; Ps 34,2-3.17-19.23; 2Tim 4,6-8.16-18; Lk 18,9-14

Ponedjeljak, 28. 10. 2019.

SV. ŠIMUN I JUĐA, apostoli
vl.: Ef 2,19-22; Ps 19,2-5; Lk 6,12-19

Utorak, 29. 10. 2019.

Rim 8,18-25; Ps 126,1-6; Lk 13,18-21

Srijeda, 30. 10. 2019.

Rim 8,26-30; Ps 13,4-6; Lk 13,22-30

Petak, 1. 11. 2019.

SVI SVETI
Otk 7,2-4.9-14; Ps 24,1-6; 1Iv 3,1-3; Mt 5,1-12a

Subota, 2. 11. 2019.

Spomen svih vjernika pokojnika

iz Reda sprovoda: Job 19,1.23-27a; Ps 27,1.4-5.7.8b.9a.13-14; Rim 5,5-11; Iv 6,37-40

Nedjelja, 3. 11. 2019.

Mudr 11,22 – 12,2; Ps 145,1-2.8-11.13cd-14; 2Sol 1,11 – 2,2; Lk 19,1-10

Ponedjeljak, 4. 11. 2019.

od dana: Rim 11,29-36; Ps 69,30-31.33-34.36-37; Lk 14,12-14

Utorak, 5. 11. 2019.

Rim 12,5-16a; Ps 131,1-3; Lk 14,15-24

Srijeda, 6. 11. 2019.

Rim 13,8-10; Ps 112,1-2.4-5.9; Lk 14,25-33

Četvrtak, 7. 11. 2019.

Rim 14,7-12; Ps 27,1.4.13-14; Lk 15,1-10

Petak, 8. 11. 2019.

Rim 15,14-21; Ps 98,1-4; Lk 16,1-8

Subota, 9. 11. 2019.

Po izboru i Slavija posvete crkve: Ez 47,1-2.8-9.12 (ili: 1Kor 3,9c-11.16-17); Ps 46,2-3.5-6.8-9; Iv 2,13-22

Nedjelja, 10. 11. 2019.

2Mak 7,1-2.9-14; Ps 17,1.5-6.8b.15; 2Sol 2,16 – 3,5; Lk 20,27-38

Ponedjeljak, 11. 11. 2019.

od dana: Mudr 1,1-7; Ps 139,1-10; Lk 17,1-6

Utorak, 12. 11. 2019.

od dana: Mudr 2,23 – 3,9; Ps 34,2-3.16-19; Lk 17,7-10

Srijeda, 13. 11. 2019.

Mudr 6,1-11; Ps 82,3-4.6-7; Lk 17,11-19

Četvrtak, 14. 11. 2019.

Sv. Nikola Tavelić, prezbiter i mučenik
od dana: Mudr 7,22 – 8,1; Ps 119,89-91.130.135.175; Lk 17,20-25

Petak, 15. 11. 2019.

Mudr 13,1-9; Ps 19,2-5; Lk 17,26-37

24 godina s vama u molitvi

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Tel.: ++387 36 653 580 uredništvo, 653 548 marketing

Fax: ++387 36 653 552, E-mail: radio-mir@medjugorje.hr

Uživo na internetu: www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje od 25. studenoga 1997., a od blagdana sv. Franje 4. listopada 1999. emitira program preko interneta. Zahvaljujući satelitskom programu, glas naše Radiopostaje može se čuti u cijeloj Europi, na Bliskom istoku. Svaki dan emitira uživo kronicu i sv. mise iz crkve sv. Jakova u Međugorju. Iz studija se 24 sata emitiraju svakodnevni govorni i glazbeni programi. Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje u sklopu Informativnog centra "Mir" Međugorje.

Poslanje radiopostaje "MIR" Međugorje: povezati hodočasnike Kraljice Mira, naviještati zdrave vjerničke stavove, podupirati normalne općeljudske odnose, širiti ekumensko ozračje među ljudima.

Jajce 87,8 Mhz, Mostar 100 MHz, Banja Luka 87,8 MHz, Hercegovina 101,5 MHz, Lašvanska dolina 100 MHz, Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz, Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 Mhz, Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz, Sjeverozapadna Bosna 106,7 Mhz, Žepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz, Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz, Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz, Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz, Satelit za Europu i Bliski istok: EUTELSAT 16°E

